< Înapoi la Pagina Răzvan Petre

ESOTERIKA - arhiva 2014

autor Răzvan Petre

< < ESOTERIKA 2015

24.12.2014

IUBEŞTE IUBIREA!

Omul iubeşte o fiinţă apropiată şi se simte fericit. Iubirea pe care o primeşte în retur îi măreşte propria iubire, îi confirmă valoarea şi frumuseţea. Este minunată şi necesară relaţia de iubire cu un semen şi chiar cu altă fiinţă (animal, plantă)! Totuşi, acest gen de iubire este limitată şi poate duce la egoism, la răutate împotriva celor pe care nu-i iubeşti. Pentru a completa ce îţi lipseşte, trebuie să **iubeşti Iubirea**!

Faptul că putem iubi ne face fericiţi. Nu când primim, ci când putem dărui iubire suntem fericiţi. Când ne simţim sufletul pustiu sau împietrit, degeaba încearcă alţii să ne dăruie iubire, iar noi nu o simţim, ca să ne încălzească sufletul. Profităm egoist de atenţia lor şi totuşi nu suntem fericiţi. Dăruind iubire, devenim fericiţi. Trebuie să fim recunoscători că putem iubi, fiindcă numai astfel putem fi fericiţi. Prin urmare, trebuie să **iubim Iubirea**, căci doar Ea ne face fericiţi.

Alături de alte iubiri ale noastre, să nu uităm să **iubim Iubirea**! Chiar dacă în prezent nu iubim pe nimeni, putem **iubi Iubirea** nestingheriţi. Ea n-o să ne respingă, n-o să ne dezamăgească şi e disponibilă. Ştim că Ea există, chiar dacă nu o vedem. O putem invoca ca pe o speranţă sau putem rememora fericirea trăită atunci când am iubit. Acest sentiment sublim nu poate fi egalat de nimic altceva. Avem toate motivele să **iubim Iubirea**.

Aşa că **iubeşte lubirea**! Nici nu ai nevoie de o altă persoană ca să iubeşti. E de ajuns să fii recunoscător lubirii că există şi te poate face fericit imediat.

De ce nu eşti fericit? Nu căuta răspunsul, ci scufundă-te în sentimentul recunoştinţei faţă de lubire. Mulţumeşte că eşti capabil de iubire, deci şi de fericire. Vei vedea atunci că totul devine clar şi luminos, iar mintea îţi va fi îndulcită de dulceaţa inimii. Nu eşti de piatră, omule! Ai primit o mare şansă odată cu puterea de a iubi. Foloseşte această putere!

Iubeşte lubirea şi nu întreba de ce! Repetă acest exerciţiu de admiraţie zilnic şi mereu. Este suficient dacă perseverezi. **Iubeşte lubirea** şi atât. Restul va veni de la sine, vei iubi tot mai mult şi vei fi tot mai fericit.

Nu uita că iubirile noastre se datorează lubirii care hrăneşte sufletele tuturor iubiţilor. Deci **iubeşte lubirea**, fără nicio prejudecată sau teamă de ridicol! Da, iubeşti ceva ce nu se vede. Dar se simte, nu-i aşa?! Nu-i poţi da o formă, dar ia toate formele iubirilor din lume. E sentimentul pur, acelaşi pretutindeni, în condiţii mereu diferite.

De unde vine starea pură de lubire? Din univers? Nu, dimpotrivă. Universul vine din lubire. Ce frumos este să **iubeşti lubirea**, în toată universalitatea Ei! Iubirea iubeşte totul, deci şi pe tine. Iubeşte-o şi tu, ca să fiţi chit!

Iubeşte lubirea!

Citate din alţi autori

18.12.2014

"Viaţa din lumea de dincolo a lui Billy Fingers"

de Annie Kagan

pag. 74-75

Probabil te întrebi de ce am simţit o stare de prietenie atât de mare faţă de această figură gigantică cu tentacule de lumină. Tot ce pot să îţi spun este că bunăvoinţa pe care am simţit-o din partea ei nu prea mai lăsa loc de teamă. Sunt destul de sigur că era una din acele Fiinţe Superioare invizibile pe care le-am tot simţit în jurul meu. Poate că nu sunt pregătit să le întâlnesc decât în această formă. Sau poate chiar aceasta este forma lor. Nu pot fi foarte sigur.

Ce pot să îţi spun este că Fiinţele Superioare par să fie atribute particulare ale Prezenţei Divine. Această Prezenţă - lumina nesfârşită care umple întregul Univers - are o personalitate ce conţine toate calităţile benefice imaginabile. Înţelepciunea perfectă? Da. Compasiunea plină de blândeţe? Desigur. Iubirea necondiţionată? Cu siguranţă. La orice virtute binefăcătoare te-ai putea gândi, această lumină o conţine fără doar şi poate. În cazul Fiinţelor Superioare, lucrurile stau puţin diferit. Ele sunt mult mai specifice, mai personale, ca şi cum Prezenţa Divină ar fi focalizată printr-o prismă, iar razele colorate rezultate ar fi aceste Fiinţe.

Revenind: pe când se apropia de mine, Fiinţa asemănătoare unui fulger emana un fel de energie prin braţele ei fosforescente. Compar această energie cu electricitatea nu pentru că ar fi dureroasă în vreun fel, ci pentru că mi-a transmis un mic şoc. Am ajuns să simt bunătatea şi înţelegerea acestor Fiinţe Superioare chiar din interiorul meu, nu din afară. Mă iubesc pe mine însumi aşa cum nu aş fi fost capabil niciodată până să ajung în această lume de dincolo. Cred că semnificaţia este că până şi sufletele se transformă.

Dacă există un lucru pe care merită să îl faceţi pe planeta voastră, acesta este să descoperiţi iubirea de sine.

Spun să "descoperiţi", nu să "învăţaţi", deoarece procesul de învăţare presupune să o iei de la zero, pe când cel de descoperire înseamnă că voi sunteţi deja una cu această iubire. Atunci când un suflet se naşte pe Pământ, asupra lui coboară un fel de amnezie şi el uită de propria sa măreţie, crezând că trebuie să îşi câştige dreptul de a fi iubit. Cum ai putea câştiga însă ceea ce deja îţi aparţine?

Întâlnirea mea cu Fiinţa de Lumină a declanşat o nouă etapă a călătoriei mele, cea în care mă aflu acum: fuziunea cu Universul. Acel mic şoc electric m-a ajutat să mă înalţ, să mă extind şi să mă dilat de-a lungul şi de-a latul întregului cosmos. În mine şi în jurul meu există stele, luni şi galaxii. Există un fel de proces, ca o maşinărie uriaşă din care emană unde de lumină în interiorul meu, iar senzaţia pe care o simt devine din ce în ce mai euforică.

Atunci când devii una cu Universul, cu cât renunţi mai mult la vechiul tău sine, cu atât mai bine te simţi. Aceste cuvinte îţi descriu doar parţial realitatea pe care o trăiesc eu. Cu cât fuzionez mai mult cu energia Universului, cu atât mai intens simt că "atât mi-a fost; o să dispar complet", dar nu-mi pasă, căci mă simt mult prea bine, aşa că accept această stare de dizolvare. În final, spre uimirea mea, mă trezesc că sunt în continuare eu însumi, doar că infinit mai beatific. Aşa se explică de ce vocea mea sună atât de visătoare.

pag. 120-121

Eu strălucesc pur şi simplu, fără niciun efort, căci sunt făcut din lumină şi nu mai am organe şi sânge şi astfel de lucruri. Nu mai am probleme cu genunchii, cu ficatul, cu drogurile sau cu greutatea. Nu am niciun cămin, cu excepţia corpului meu de lumină.

Uneori îmi părăsesc corpul de lumină şi redevin una cu Universul. Mă abandonez complet şi fuzionez cu câmpul de energie cosmică. Într-un fel, aş putea compara acest lucru

cu somnul vostru, căci ambele fenomene sunt conexe cu abandonarea de sine. În realitate ele nu pot fi comparate, căci fuziunea cu Universul este extatică, iar starea de somn este în cel mai bun caz odihnitoare.

Pe Pământ, voi aveţi nevoie de zile şi nopţi, de somn şi de veghe, de naştere şi de moarte. Aceste cicluri vă ajută să înţelegeţi că, chiar dacă astăzi vă este greu, mâine v-ar putea fi mai bine. Chiar dacă aţi avut o zi proastă, vă puteţi duce la culcare în speranţa că mâine veţi avea o zi mai bună.

Moartea înseamnă o resetare, la fel ca şi somnul. Puţini oameni se gândesc la ea ca la un început, dar chiar asta este. Indiferent ce greşeli ai făcut, nu mai contează acum, căci ai oricând alte şanse, ba chiar o altă viaţă dacă doreşti, pentru a încerca ceva diferit. De altfel, nu-ţi face probleme, căci ceea ce numiţi voi *greşeli* sunt în regulă. Ele fac parte integrantă din viaţa pe care v-aţi planificat-o.

După ce mori, totul devine mai viu. Să luăm de pildă Cartea Vieţii mele, pe care mi-a dat-o Iosif, bărbatul cu părul argintiu pe care l-am întâlnit sub sfera de lumină alb-albăstruie. Deşi îi spun *carte*, în lipsa unui termen mai potrivit, ea nu conţine pagini şi cuvinte. Este mai degrabă ca un curcubeu oscilant. O numesc *carte* numai pentru că reprezintă o colecţie impresionantă de informaţii. În plus, Cartea Vieţii sună bine.

Înainte ca un suflet să coboare pe Pământ, el îşi scrie ediţia sa personală a Cărţii Vieţii sale. Viaţa pe planeta voastră se referă la dramele care vă pot transforma. Mi se pare curios cât de speriaţi sunt oamenii de schimbare, în condiţiile în care aceasta reprezintă chiar glazura de pe tortul vieţii.

Deşi cea mai mare parte a vieţii este scrisă dinainte, voi aveţi totuşi foarte multă libertate de a acţiona. Circumstanţele vieţii sunt precum liniile dintr-o carte de colorat pentru copii. Pe lângă faptul că le puteţi colora aşa

cum doriţi, voi le puteţi inclusiv şterge complet. Mai mult, umplerea spaţiilor goale cu culori influenţează liniile înconjurătoare.

Citirea Cărţii Vieţii mele este diferită de contemplarea hologramei de care ţi-am vorbit. Când mi-am văzut holograma vieţii, nu mi-am analizat în niciun fel dramele. Acum, examinez împreună cu Iosif maniera în care culorile pe care le-am ales mi-au modelat viaţa.

Iosif arată ca o fiinţă umană, dar este confecţionat din lumină, la fel ca mine. Nu cred că este întruparea uneia din Fiinţele Superioare de care ţi-am vorbit mai demult. Înclin să cred mai degrabă că lucrează călăuzit de ele. Iosif arată mai bine decât cel mai frumos actor de cinema pe care l-ai văzut vreodată pe Pământ.

pag. 176-177

Sunt încă aici şi îţi vorbesc de la o distanţă inimaginabilă. Sunt încă aici, deşi după înmormântarea din Jamaica am mai avut o înmormântare, de un alt tip. Am fost nevoit să trec prin **moartea amintirilor mele**.

Pe Pământ noi ne preţuim foarte mult amintirile, ceea ce este normal. Chiar aşa trebuie să fie. Trebuie să înţelegi însă că în lumea mea nu mai există nicio dorinţă de cramponare de trecut sau de altceva. Ciudat: după ce mi-am revăzut viaţa pe care am trăit-o împreună cu Iosif, proces deosebit de intens, la sfârşit m-am desprins complet de ea. De fapt, cred că amintirile mele s-au desprins de mine. Acum continui să fiu eu, dar nu mai am experienţe. Şi trebuie să îţi declar că experienţa este absolut eliberatoare şi spectaculos de sublimă.

Atunci când afirm că mi-au dispărut amintirile, nu vreau să spun cu asta că nu-mi mai aduc aminte ce mi s-a întâmplat pe Pământ, ci doar că nu mă mai simt deloc legat de aceste întâmplări sau de viaţa mea de odinioară -

cu excepţia ta, surioaro. Te asigur că această excepţie este cu totul neobişnuită aici şi ea mi-a fost permisă numai de dragul cărţii pe care o scriem împreună.

Cum au murit amintirile mele? Pluteam prin norul de praf cosmic şi aşteptam ca Scriptura mea Sacră să mă conducă la următoarea amintire, când o lumină alb-strălucitoare a coborât de sus asupra mea. De regulă, lumina pe care am văzut-o aici era multicoloră. In plus, Iosif nu a apărut ca să asiste la acest spectacol de lumini, ca de obicei. Pe scurt, existau indicii că se întâmpla ceva neobişnuit.

Când lumina alb-strălucitoare m-a atins, ea s-a transformat într-o amintire foarte specifică: amintirea a o mie de luminiţe albe care intrau şi ieşeau din corpul meu epuizat în vârstă de 62 de ani, eliberându-mi sufletul de sinele meu fizic. Mai văzusem şi înainte aceste luminiţe. În amintirea referitoare la naştere, aceleaşi luminiţe mi-au ataşat sufletul de corpul meu de copil. Cred că le-a fost mult mai uşor când am murit [râde].

În centrul amintirii morţii mele, m-am văzut alergând cu braţele întinse în sus, cu ochii privind către cer, rostind o rugăciune în timp ce alergam către maşina ce venea spre mine. Când maşina m-a lovit, am simţit o eliberare uriaşă şi m-am îndreptat către un alt tip de moarte. Scriptura mea Sacră şi-a încheiat rolul şi toate amintirile mele au explodat ca o supernovă.

Explozia amintirilor mele m-a proiectat în spaţiul cosmic. M-am deplasat cu viteză pe cerul lipsit de stele, trecând pe lângă nişte forme uriaşe ce păreau un fel de Fiinţe. Am trecut printre ele cu o viteză atât de mare încât nu mi-am putut da seama ce erau. Vocea feminină sublimă despre care ţi-am mai povestit m-a călăuzit ca un radar prin beznă, ducându-mă departe de trecutul meu.

Lăsarea în urmă a amintirilor presupune o călătorie la mare distanţă. De fapt, exact de acest lucru se tem

oamenii atunci când se gândesc la moarte: la pierderea experienţelor, a locurilor şi a oamenilor din viaţa lor. Nu-ţi face însă griji. Acest fenomen nu se produce decât atunci când sufletul este pregătit pentru el.

09.12.2014

MAGIA SPECTACULOASĂ ŞI ROLUL EI

Am descoperit pe YouTube nişte compilaţii cu cele mai incredibile numere de magie ale celebrilor Yif, Dynamo, Cyril, Hans Klok, David Blaine, Criss Angel şi alţi magicieni autentici. Sunt publicate de utilizatorul Xendrius, împreună cu comentariile sale pertinente şi bine intenţionate (scrise în limba engleză). El subliniază că asistăm la nişte fenomene PARANORMALE reale generate nu de magicieni, ci de SPIRITELE care îi asistă. Este şi părerea mea, enunţată în articolele MAGIA CA SPECTACOL, MENTALISMUL NU E ILUZIE, HIPNOZĂ ŞI MENTALISM, JOHANNES-UN MAGICIAN PENTRU NELINIŞTEA NOASTRĂ.

În cazurile prezentate, ies din discuţie pseudo-explicaţiile ştiinţifice (cum ar fi folosirea unor iluzii optice sau trucuri tehnologice), precum şi cele de culise (cum ar fi angajarea unor actori care să se prefacă uimiţi - de multe ori sunt de faţă celebrităţi care nu s-ar preta la aşa ceva) sau cele psihologice (autosugestie, hipnoză). Acestea nu sunt explicaţii adecvate. Evenimentele au fost filmate pe viu, nefiind nici prelucrate cu efecte video, nici ascunse sub diverse minciuni. Vizionaţi videoclipurile de la adresa menţionată mai sus şi vă veţi convinge! Unul din scopurile utilizatorului Xendrius, ca şi al meu, este de **a dovedi scepticilor şi ateilor că aceste fenomene suprafizice există** cu adevărat. Băgând capul în nisip, ca struţii, nu ne vom salva de ignoranţă şi pericole...

Xendrius numeşte spiritele care realizează magia "demoni", iar magicienii cu care colaborează, "magicieni demonici". Aici, sunt doar

pe jumătate de acord cu el şi o voi argumenta. Şi chiar dacă ar fi "demoni", nu avem de ce ne teme dacă ne păstrăm calmul, luciditatea şi credinţa în Bine!

Trebuie să admitem că majoritatea fenomenelor paranormale nu sunt realizate de magicienii înşişi, căci intervin legi ale naturii care le depăşesc pe cele cunoscute şi aplicabile de om. Pe de altă parte, sunt realizate numai în prezenţa şi la comanda magicianului. Prin urmare, există o colaborare evidentă între spiritele potente şi omul-magician. Este foarte probabil că ele se folosesc de energia umană pe care acesta o emană şi o concentrează mental asupra unei ţinte, pentru a manipula materia în feluri incredibile. Rolul magicianului nu trebuie minimalizat, ci corelat cu ştiinţa superioară a spiritelor. Atenţie, nu am spus "spirite superioare"!

Sunt acele spirite demoni sau nu? Altfel spus, sunt ele în slujba lui Satan sau pot fi şi în slujba lui Dumnezeu? Răspunsul nu este facil şi trebuie nuanţat. Lucrurile nu trebuie privite doar în alb şi negru.

Dacă numai Ucigă-l Toaca ar fi avut puterea de a influenţa materia fizică în mod miraculos, atunci nici Isus nu ar fi putut face minunile menţionate în Noul Testament şi nici alţi martiri sau cuvioşi nu ar fi manifestat fenomene "magice". De ce să-i refuzăm lui Dumnezeu-Tatăl dreptul de a fi măcar la fel de puternic ca Lucifer pe Pământ?! Ca promotori ai Binelui, nu e cazul să preamărim forţa Necuratului...!

Ştim că fenomenele fizice neobişnuite sunt realizate de spirite specializate în manipularea materiei. Nu orice spirit e în stare de aşa ceva. Aceste spirite grosiere au rolul lor în natură şi se subordonează altor spirite superioare ca forţă mentală. Prin urmare, un spirit "şef" este cel care le dă comanda şi de calitatea lui morală depinde totul. Dar cine poate afirma că ştie cine este spiritul "şef"? L-am putea recunoaşte, eventual, pe baza faptelor şi a consecinţelor lor. De pildă, magicianul Dynamo susţine financiar nişte asociaţii de sprijin a copiilor defavorizaţi şi a celor bolnavi grav. Să fie ăsta un semn demoniac...?!

Xendrius se îngrijorează că astfel de magicieni sunt folosiţi de *Iluminati* în manipularea populaţiei. S-au dat în vileag preocupările magice ale acestei autonumite "elite", dar practicile lor satanice sunt secrete şi aşa vor rămâne, pentru că îşi propun supunerea

omenirii fără ca ea să ştie. Pentru ei, este mult mai eficient să corupă liderii din organizaţiile şi structurile politico-sociale, pentru ca aceştia să le aplice ordinele malefice. *Illuminati* nu acţionează prin demonstraţii spectaculoase, ci pe ascuns, prin pervertirea morală a oamenilor-cheie.

Pe de altă parte, unii profeţi creştini susţin că, în viitor, falsa elită conducătoare se va servi de diverse manifestări paranormale ce vor fascina masele, pentru a le diminua simţul critic şi a le câştiga încrederea. În acest sens, afirm categoric:

- Dacă aceşti magicieni întrec măsura afirmând că Isus nu era Fiu de Dumnezeu, fiindcă orice magician poate reproduce minunile Sale, şi nici nu există Dumnezeu, atunci da, putem vorbi de inducere a unor idei false.
- Dacă aceşti magicieni afirmă că ei pot salva omenirea de la dezastru prin puterile lor, dar numai în schimbul unor avantaje şi investiri politice, atunci da, putem spune că sunt reprezentanţii unor interese oculte malefice. Dacă ar fi avut asemenea posibilităţi, armatele lumii s-ar fi dotat de mult cu detaşamente de magicieni, care ar fi spulberat instantaneu orice opoziţie. Nici măcar chirurgie psihică sau vindecări nu fac. Magicienii nu pot face decât miracole limitate în timp şi spaţiu, minore ca impact social.
- Dacă aceşi magicieni afirmă deschis că ei sunt reprezentanţii "atotputernicului" Lucifer, atunci da, populaţia nu trebuie să li se supună nici din uimire, nici din spaimă, nici din naivitate. Pentru contracararea acestor posibile ticăloşii, vizionarea şi familiarizarea cu numerele de magie poate fi de folos spiritual.

Atâta timp cât magia se menţine în zona divertismentului, nu este cazul să ne împacientăm şi nici să ne punem întrebarea angoasantă dacă fenomenele miraculoase sunt realizate de demoni sau îngeri. Dumnezeu îngăduie magia de spectacol, pentru că prin ea oamenii sunt forţaţi să gândească mai profund, să iasă din tiparele mentale actuale. O gândire superioară va admite şi legi de alcătuire a naturii nemenţionate de educaţia comună. Lumea nu este doar ceea ce se vede cu ochiul liber, iar omul nu este doar un sac îndesat cu oase şi carne. Există mistere ce ne aşteaptă să le dezlegăm, dar numai cu o minte lucidă, care nu se teme de necunoscut.

Actele magice grosiere, de manipulare a materiei, nu sunt întâlnite oricând şi oriunde. Însă, odată cunoscute prin intermediul

internetului sau televiziunii, confirmă oricui vrea să se informeze noile teorii ştiinţifice despre structura materiei, ca şi învăţăturile esoterice şi religioase despre lumea nevăzută. Spectatorul trebuie pus în gardă să nu îl aduleze pe magician şi nici să se înspăimânte de el. Cel mai sănătos este să stai de o parte şi să priveşti cu atenţie, fără teamă şi fără interes personal. Şi, desigur, să te BUCURI ca un copil de spectacolul de magie... Prin această BUCURIE a supravieţuit de-a lungul mileniilor arta magiei.

Mai este o opinie promovată de utilizatorul Xendrius cu care nu sunt de acord. El şi-a însuşit dogma unor secte creştine mai recente, care afirmă că nu mai rămâne nimic din om după moarte, că sufletul dispare sau adoarme până la Judecata neamurilor. Prin urmare, mediumii sau channels nu pot vorbi cu spiritele celor decedaţi, ci doar cu demoni care pretind că sunt ei. O asemenea dogmă "creştină" anihilează practic crezul spiritualist specific oricărei religii, transformând lumea invizibilă într-o oficină exclusivă a demonilor. Halal credinţă a mântuirii şi speranţei...! Dimpotrivă, este dovedit de nenumărate mărturii şi experienţe cu rigoare ştiinţifică faptul că sufletul omului rămâne viu şi treaz după ce părăseşte corpul prin moarte. A nega acest fapt este nu doar o eroare logică şi teologică, ci face jocul forţelor malefice care induc confuzie în minţile necoapte spiritual.

Citate din alţi autori

Annie Kagan; Noul-Ierusalim.ro; Mahatma Gandhi; Omraam Mikhaël Aïvanhov; Dan Popovici; Jane Roberts; Mircea Eliade; Don Miguel Ruiz Jr; Giovanni Sciuto; Niculina Gheorghiţă; Danion Vasile; Rabindranath Tagore; Chantel Lysette; Swami Vivekananda; Paul Brunton; Paul Ekman

02.12.2014

Mesaj de la Domnul Isus cu ocazia alegerii noului preşedinte de Ţară (21 nov 2014)

Despre spiritele ridicate la Cer, care îi asistă pe pământeni (n.n.)

"Iată ce sfat vă dau: aveţi grijă mereu, mereu de cei nevăzuţi, de cei din Cer şi de cei de pe Pământ veniţi la Cer, aveţi grijă să poată ei petrece cu voi mereu, să poată lucra cu voi mereu. Nu-i goniţi, nu-i întristaţi, nu-i dezamăgiţi prin neatenţia aceea pentru ei! Ei sunt cu Cerul lângă voi ca să vă însoţească pe Pământ, căci ei înseamnă Cerul şi sunt cu voi şi stau cu voi cu tot cu patria lor, cu tot cu Cerul lor. O, nu le striviţi petrecerea lor cu voi! Aveţi nevoie de ei în toată vremea, în toate ale voastre lucrări sufleteşti şi trupeşti şi în toate cele de trebuinţă Domnului cu voi şi de la voi. O, cei din Cer trebuie iubiţi mult, mult de tot de cei de pe Pământ."

Despre duioşia din inimile adevăraţilor credincioşi şi cum trebuie ei ocrotiţi de către cei ce se recunosc păcătoşi (n.n.)

"Iată ce vă mai spun: fiţi duioşi după Mine şi pentru Mine, măi fiilor! Duioşia îi face omului inima dulce, firea dulce cu tot şi cu toate şi cu toţi din jurul lui. O, aşa sunt cei pe care Eu, Domnul, Mă sprijin când vin la voi Cuvânt, iar duioşia lor după Mine este şi pentru voi, chiar dacă voi nu aveţi putere să înţelegeţi minunea din inimioarele lor. O, pe ei nu trebuie să pună nimeni dintre voi greutăţi cu dinadinsul, cum că ei le pot duce sau trebuie să vi le ducă (*să nu fie exploataţi sufleteşte sau spiritual cei cu inima bună şi care au legătură directă cu Cerul – n.n.*). O, nu, fiilor, nu, căci şi aşa ei le simt pe toate cele grele şi se ocrotesc pe cât pot împotriva neputinţelor lor sufleteşti şi trupeşti şi ale duhului, căci ei trebuie să aibă grijă de Mine, gata pentru Mine mereu să fie, şi nu pot aceasta dacă nu-şi ocrotesc puterea aceea pentru Mine. Aşadar, să ştiţi să-i

ocrotiţi, fiilor, şi fiţi şi voi duioşi, duioşi, şi veţi trăi mai cu putere clipele, mai vii, mai ca în Cer, măi fiilor!"

Despre suferinţa actuală şi perpetuă a lui Isus. Despre căderea lucifericilor: erau îngeri ce-i slujeau pe oamenii începuturilor planetei, care cu toţii aveau puteri demiurgice; folosind egoist şi în rău magia, oamenii i-au pervertit şi pe îngerii luciferici care îi ajutau să acţioneze magic. De atunci şi de aceea, lucifericii urăsc specia umană. Oare există o corelaţie directă între alungarea oamenilor din Grădina Edenului şi alungarea lui Lucifer de lângă Divinitate? (n.n.)

"Am venit pe Pământ ca să sufăr pentru om. Am suferit mult şi până să vin să iau trup între oameni, am suferit în Tatăl, şi cu Tatăl sufăr şi acum, după ce M-am suit la Tatăl după învierea Mea, şi sufăr cu Tatăl ca în vremea de după căderea omului, căci l-am pierdut pe om. O, fiilor, cine Mă iubeşte cu toată inima lui, cu toată fiinţa lui, acela Îmi iubeşte şi suferinţa şi Mi-o alină când îl doare pentru ea cu duioşia din el, dar cine nu Mă iubeşte fuge de suferinţă, fuge de Dumnezeu, de Cel Care suferă pentru fiecare om şi de la fiecare om. O, de ce aş suferi de altceva decât pentru om, pentru zidirea Mea, în care am pus viaţa Mea?

Sufăr şi pentru îngerii care s-au lăsat înşelaţi de om când omul s-a semeţit peste Mine după facerea lui şi când îngerii i-au slujit gândului lui, cei mai aproape îngeri ai Mei şi ai lucrului slavei Mele cereşti, şi a intrat atunci în îngerii Mei răutate asupra omului care s-a folosit de ei pentru semeţia lui, prin care îngerii cei mai apropiaţi ai Mei au căzut atunci, căci semeţia nu poate lângă Dumnezeu, şi n-a putut nici omul cu ea lângă Mine şi s-a pierdut omul de lângă Dumnezeu, ca şi îngerii care au slujit semeţiei lui la începutul lui cel de la Dumnezeu.

Acum însă, îngerii Mei nu mai slujesc îngâmfării omului, ci fug ei de omul îngâmfat şi de păcatele lui şi îi ajută

numai pe cei umiliţi şi aplecaţi sub povara păcatelor lor grele şi care caută la Domnul pentru salvarea lor."

Despre rezultatul votului din 16 noiembrie 2014 (n.n.)

"Dar am suflat peste ţara Mea şi i-am dat Duhul Meu şi s-a sculat ea după voia Mea şi a împlinit aşa cum Eu, Domnul ei, am dorit de la ea şi pentru ea, căci s-a sculat ea după cuvântul Meu cel rostit pentru ea şi a dat şi dă de peste ea pe cei ce n-au milă de ea, căci Duhul Meu a lucrat peste ea prin Cuvânt şi nimeni nu pricepe aceasta dintre cei care se întreabă: Oare cum de a ieşit aşa?

O, am lucrat Eu, Domnul, Eu, popor român, şi am dat primejdia de peste tine şi te-am aşezat la adăpost şi te voi ocroti Eu, o, ţara Mea de azi, căci cei aşezaţi peste tine până acum au stricat tot, şi trebuia să lucreze Domnul. O, ţara Mea, mână dulce ţi-am întins şi am ţinut-o deasupra ta în ziua cea de sorţi, şi tu nu ştii prin cine am strecurat pentru tine ajutorul Meu."

Sursa

(sfârşit grupaj de citate din alţi autori)

19.10.2014

Gândurile seamănă cu folosirea computerelor. Poți folosi autonom un computer – atunci gândești singur, singurel. Dar poți lega computerul la internet – și atunci gama posibilităților mentale crește exponențial. Așa este cu gândurile. Din fericire, mintea destupată apelează automat baza de date universală atunci când are

de rezolvat o problemă, de aceea și pot apărea, câteodată, soluții geniale.

De fapt, putem înțelege mai bine cum funcţionează mintea abia după inventarea internetului. Informaţiile vehiculate pe internet (ca şi în univers, la o scară mult mai mare) sunt practic infinite (pentru puterea noastră de procesare şi timpul disponibil).

Practica spirituală esenţială: o minte CALMĂ, o inimă CALDĂ. Pregăteşte-ţi mintea ca să te ajute la primirea în inimă a comuniunii cu Sfinţii şi Îngerii. Doar ei îţi pot da harul fericirii şi compasiunii divine. Mintea e doar un receptacul, nu un generator de fericire.

12.11.2014

Pentru renaşterea credinţei adevărate e bună, la început, chiar şi **idolatria** pentru părintele Arsenie Boca. Cu timpul, "materialismul religios" – care cere minuni şi ajutoare imediate – va ceda locul smereniei, nobleţii morale, răbdării, curajului spiritual. Abia atunci bucuria Îngerului Arsenie va fi deplină, căci ajutorul său nu va mai fi îngrădit de păcatele noastre.

Arsenie Boca: "Dacă tot trebuie să suferim, măcar să suferim cu folos!"

Nu acuzându-l pe Dumnezeu sau blestemând pe unii sau pe alţii, ci dimpotrivă, mulţumindu-I şi lăudându-L pe Dumnezeu pentru că ne-a dat suferinţa! Pare absurd? Nu este, căci suferinţa spală nişte păcate (ale noastre, ale rudelor, ale strămoşilor), spunea Părintele. Deci, să punem mai presus plăcerea curăţeniei decât neplăcerea curăţirii.

04.11.2014

Tăcerea nu minte. Liniştea interioară (isihia) te fereşte de sugestii, influenţe, manipulări, iluzii exterioare.

Din fericire pentru tine, vezi lumea aşa cum a conceput-o Marele Magician. Îţi este foarte uşor să o înţelegi, fiindcă este redusă la percepţiile strict necesare supravieţuirii fizice. Prea multe informaţii te-ar înnebuni, de fapt asta se şi întâmplă cu acei oameni care trec nepregătiţi şi neprotejaţi pragul extradimensiunilor. Deci nu te plânge că această realitate te-ar iluziona. În acest caz, ILUZIA este necesară şi sănătoasă.

Dar, în paralel, în răstimpurile de răgaz, te poţi refugia în liniştea interioară, acea tăcere profundă care elimină nu doar senzaţiile, ci şi gândurile. Tot restul este gălăgie, poluare mentală. Caută fundalul nemişcat al acestor mişcări continue. Nu vei opri mișcările, ci doar vei conştientiza fundalul şi vei fi tot mai încântat şi mai dilatat. Liniştea gonflabilă...

24.10.2014

Un creştin care se mulţumeşte să-l cheme în ajutor pe Dumnezeu când dă de greu este abia la începutul vieţii duhovniceşti. Cel care îl adoră pe Isus din Nazaret şi aduce laude lui Cristos-Dumnezeu este la mijlocul drumului spiritual. Un avansat este cel care îl socoteşte pe Cristos drept oglinda care îi poate reflecta chipul divin, pe care îl avem cu toţii.

Oglinda este un instrument uimitor prin puterea sa de a ne ajuta să ne vedem fizic şi astfel a înţelege reacţia celorlalţi în prezenţa noastră. Este un instrument de autocunoaştere şi cunoaştere psihologică. Asemenea oglinzii, Cristos, cel din exterior, ne arată din ce în ce mai bine, pe măsura aprofundării relaţiei noastre cu El, cum arată Cristosul din sufletul nostru, de care încă nu suntem conştienţi.

14.10.2014

Binecuvântat este cine intră în biserică, templul lui Dumnezeu, cu gândul curat şi sufletul debrăcat, gata să vorbească cu Tatăl Ceresc! Pentru un bine mai mare, să lase afară orice învăţătură spirituală citită sau învățată de cine ştie unde şi să intre direct în

comuniune cu energiile sfinte care umplu biserica, prin grija îngerilor! Când se simte ţintuit la adăpostul icoanelor, parcă afundat într-un culcuş de speranţă şi smerenie, atunci primeşte sufletul harul divin care îl curăţă de griji, supărări, energii malefice. Ce om frumos şi luminos va ieşi apoi din templu, ca să răspândească bunătate şi calm în jur! Măcar câteva minute sau ore, până va fi maculat iarăşi de iureşul şi gălăgia cotidiană...

Intră în templu la slujbe, dorind să te molipseşti de Duh Sfânt! El te va face imun la emoţiile negative. După aceea, ieşind în lume, nu vei mai simţi cuţite în inimă, ghemuri în stomac, genunchi tăiaţi atunci când vreo emoţie neplăcută îşi va face apariţia. Vei deveni mai detaşat emoţional, păstrându-ţi totuşi luciditatea, realismul, implicarea în lume, ca şi sentimentele curate, devenite şi mai curate. Prin Graţia divină, vei trece cu mai mare uşurinţă peste încercările vieţii, nu te vor mai afecta ca înainte, te vei simţi mai tot timpul aproape de Dumnezeu, aşa că ce mai contează nişte întâmplări cotidiene care strică armonia lucrurilor! Vei avea armonia în tine şi ciocnirile din afară nu te vor destabiliza.

Poate că unii se simt foarte bine în natură sau ascultând muzică frumoasă, elevată. Dar este un alt gen de bucurie şi binecuvântare. În biserică se strâng uneori cele mai înalte energii angelice, care ne curăţă mintea de obsesii şi gânduri josnice, şi inima, de sentimente ce nu rezonează cu slava cerească. Ieşim de acolo ca de sub un duş de raze divine miraculoase. Dar ce tot vorbim aici?! Toate astea trebuie simţite pe propria persoană, că altfel e degeaba...

Parcă mai bine decât oriunde, în biserică poate omul să priceapă taina zicerii lui Iov: "***Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat***". O esenţă de înţelepciune potrivită oricând. Ea te scapă de toate grijile, stresul, supărarea şi nemulţumirea. Cum aşa?!

De exemplu, pierderile şi lipsurile sunt deseori cauza rugăciunilor şi închinărilor noastre. Când te plângi "***De ce mi-a dat Dumnezeu boală?***", ascultă, omule: Domnul ţi-a dat sănătate şi nu te-ai bucurat destul. Eh, acum tot El ţi-a luat-o... De ce să plângi? Bucură-te că nu eşti şi mai grav bolnav, că oricând e loc de mai rău!

Când ai pierdut ceva material preţios pentru tine: Domnul ţi-a dat de toate şi tot erai nemulţumit, voiai tot mai multe şi mereu

câte ceva nou. Eh, acum tot El ţi-a mai luat din ele, ca să mai pierzi din îngâmfare şi uitarea de cele sfinte... De ce te plângi că s-a ciobit ulciorul?! Care era meritul tău?! Acum, bucură-te mai intens de ceea ce încă ai!

Zici că nu ai avut parte niciodată de ceva anume? Dar, în schimb, ai avut altele, pe care nu le-ai apreciat, că erai preocupat cu ce-ţi lipsea, cu invidia şi lamentările. Domnul ţi-a dat şi ţi-a luat de la început câte ceva, ştie El cum şi de ce. Împacă-te cu soarta şi bucură-te că trăieşti pur şi simplu, că acuşica îţi va lua Domnul şi viaţa! Că tot El ţi-a dat-o mai demult, cu împrumut...

17.09.2014

ÎNGERUL NOSTRU, ARSENIE

Yoghinii care caută să omagieze un "eliberat" din România – să-l omagieze pe Arsenie Boca, al cărui Spirit înalt s-a încarnat fără a fi obligat!

Cei care fac "terapia cu îngeri" – să-l aleagă pe Îngerul Arsenie! Chiar dacă nu e pomenit de Kabbala, este poate singurul cu adevărat cunoscut şi verificat de noi, românii.

Cine vrea să ştie dacă a existat cu adevărat şi cum era "omul Isus" în Palestina antică – să şi-l amintească pe Arsenie Boca, care a făcut aceleaşi lucrări miraculoase şi dumnezeieşti! De fapt, putem spune, fără teama de a greşi, că "a doua venire a lui Isus" a avut loc pentru România. Ce i-am făcut lui Dumnezeu întrupat şi de data asta, se ştie.

"Răbdarea e rugăciunea supremă în războiul nevăzut." (Arsenie Boca)

"Gândurile, oricât de nebune ar fi, nu sunt încă nu sunt înfrângeri şi păcat, oricât se impun, muncind mintea. Păcatul începe de la învoirea spre faptă şi fapta propriu-zisă." (Arsenie Boca)

"Obişnuit concepţia creştină nu prea e dusă, nici chiar de credincioşi şi nici chiar de cei ce o cunosc teologic destul de bine, până la finalitatea sa, - mai păstrând şi pentru egoism o bună parte de "viaţă". Cu alte cuvinte sunt puţine exemplarele omeneşti care îşi "riscă" toată viaţa lor pentru Dumnezeu, pentru cauza lui Dumnezeu în lume." (Arsenie Boca)

Gânduri pe marginea „Cărării Împărăţiei", de Arsenie Boca

Lupta mântuitoare a omului este de 3 feluri: cu **egoismul**, cu **ateismul** şi cu **demonismul**. În cuvintele Bisericii, vrăjmaşii mântuirii sunt:

- TRUPUL (iubirea de sine),

- LUMEA (turma necredincioşilor, pentru care Cristos NU s-a rugat – Ioan 17,9: "*Nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat Tu; pentru că sunt ai Tăi*"),

- DIAVOLUL (războiul nevăzut).

În Biserică, rolul de guru îl joacă duhovnicul. Fără ascultare de ghid (guru sau duhovnic), ucenicul poate cădea de pe cărarea cea îngustă ce duce spre piscurile spirituale.

Spunând că "păcatul mărturisit ţi-l **iartă** Dumnezeu" nu trebuie să credem că El ne dizolvă karma ca prin minune. Nu, karma va trebui ispăşită cumva, dar Domnul ne-o poate **amâna**, ca suferinţa ei să nu ne încurce mersul evoluţiei spirituale (nu pe oricine suferinţa îl ridică, ci mulţi se pot împiedica de ea pe cale spre desăvârşire). Prin urmare, dacă omul se **căieşte** de greşeală, înseamnă că se pune automat pe calea evoluţiei ascendente, iar lui Dumnezeu îi place să îl ajute, ferindu-l de plata imediată a păcatului. Îi oferă astfel şi

timpul de a-şi răscumpăra greşeala prin fapte bune, arzându-şi astfel singur karma cea rea. E posibil ca pedeapsa cuvenită să se transfere totuşi asupra unei fiinţe apropiate, dar robită păcatului sau, pur şi simplu, care a moştenit nevinovat zestrea karmică (de exemplu, copilul păcătosului).

> **"Dacă ne-am cunoaşte cât suntem de păcătoşi, ne-ar fi mult mai uşoară ispăşirea vinovăţiilor." (Arsenie Boca)**

Din punct de vedere psihologic, recunoaşterea greşelii este un gest de normalitate al omului care se autocunoaşte şi se autoeducă spre faptele şi gândurile binelui. Minciuna şi orbirea de sine nu sunt premise favorabile autoperfecţionării, dezvoltării personale.

12.09.2014

Credinţa în Existenţa lui Dumnezeu nu este suficientă. Avem nevoie de credinţa în Puterea şi Bunătatea lui Dumnezeu! Este o mare diferenţă în jurul acestui cuvânt - credinţă.

Infractorii se cred mai deştepţi în matrapazlâcuri decât procurorii, după cum "bubulii" se cred mai deştepţi în treburile lumii decât Dumnezeu. "Bubulii" Îl pomenesc pe Dumnezeu din politeţe şi ca măsură de prevedere. De fapt, Îi acordă doar dreptul şi priceperea de a rezolva treburile mari, cereşti, dar nu şi pe cele omeneşti. Pe acestea din urmă se simt ei chemaţi să le rezolve, după orgoliul şi mintea lor "illuminată".

S-ar putea spune că aceştia cred în Dumnezeu Creatorul (numit de hinduşi *Brahma*), dar nu şi în Dumnezeu Păstrătorul (numit *Vishnu*), care menţine şi organizează tot ce există pe Pământ cu Inteligenţa Lui fără egal. În loc de *Vishnu* l-au aşezat pe *Baphomet*, *Moloch*, *Lucifer*, *Baal*. De ce? Li se pare că noul Zeu le dă mai multă putere terestră. Îi învaţă să fie mai duri, fără inimă, pentru a-şi putea domina şi folosi semenii. Pentru că le acoperă glasul firav al Conştiinţei cu tunetul Faimei şi Banului, scutindu-i de regrete omeneşti şi procese morale dureroase. Din păcate, asta nu-i face mai fericiţi ori mai senini nici fiind în viaţă, nici, şi mai ales, după moarte!

04.09.2014

Unii oameni au, la un moment dat, trăiri paranormale care îi surprind şi chiar îi sperie. Nu au curajul de a merge mai departe, de a explora noul teritoriu al energiilor subtile. Totuşi, fiorul necunoscutului continuă să îi atragă magnetic. Pentru a-şi alina acest dor metafizic, ei pot găsi în astrologie un punct de stabilitate şi concretețe în tărâmul mişcător şi înşelător al energiilor oculte. Cei mai mulţi astrologi din această categorie fac parte: ai paranormalilor neîmpliniţi şi nemulţumiţi.

Statutul de "astrolog" este confortabil, fiind o ocupaţie recunoscută şi tolerată de societate. Este mult mai greu să te declari „clarvăzător" sau „medium", fiindcă prejudecăţile abundă şi orice mârlan e dispus să te testeze pe loc, din curiozitate sau batjocură. Ca astrolog, poţi să te înconjori de un zid de cărţi de astrologie, din spatele cărora poţi riposta comod.

Din păcate, prestigiul astrologiei de "ştiinţă" este neadevărat şi nemeritat, deşi pe el se bazează acceptul publicului modern. Astrologia este de fapt o ARTĂ divinatorie, mai mult decât orice altceva. Este la fel de exactă precum datul în bobi sau radiestezia – în mâna cui se pricepe... Fără intuiţie spirituală, fără contactul cu subconştientul propriu, astrologia nu este decât o mare păcăleală atunci când intră în detalii şi mai ales în definirea prezentului ori viitorului.

Cineva spunea că astrologia este foarte exactă doar atunci când trebuie să găsească cauzele astrale ale evenimentelor deja petrecute.

20.08.2014

APOCALIPSA INDIVIDUALĂ

Oamenii să nu mai vâneze zvonuri despre Apocalipsă! Sfârşitul lumii nu va avea loc cum gândesc ei!

Dar dacă sunt atât de atraşi de catastrofe, atunci să studieze Istoria şi o să găsească enorm de multe Apocalipse locale, cu distrugeri de oraşe, populaţii, chiar civilizaţii şi toate formele imaginabile de cataclisme.

Iar dacă rămân convinşi de ideea unui sfârşit inevitabil, atunci să se gândească serios la propriul punct terminus! Acesta este mult, mult mai probabil, ba chiar sigur. Să-şi revadă viaţa, alegerile şi opţiunile de viitor prin prisma efemerităţii fiinţei lor. Măcar aşa vor deveni mai înţelepţi!

Interesul pentru distrugerea generală este păgubitor. De ce adică să sufere atâta omenire în jurul tău?! Doar fiindcă tu te temi de viitor sau că ai o boală gravă sau că eşti nemulţumit de viaţa pe care o duci?! E o strategie bolnavă de a rezista în faţa greutăţilor vieţii, prin imaginarea împărtăşirii unei sorţi dramatice cu alţi semeni. Fiecare om va avea parte de Apocalipsa sa individuală, mai blândă sau mai grea. De unde plăcerea asta satanică de a ne gândi la punerea în comun a necazului, de ridicarea dezastrului la scară planetară şi cosmică?! Să fie aceasta invidia omului suferind faţă de semenii săi care manifestă bucurie, bunăstare?!

Altcineva care n-are griji sau preocupări serioase şi vrea să trăiască senzaţii tari, ca în filmele de groază, poate fi tentat de scenariile apocaliptice. Dar numai de la distanţă, pentru divertisment. Dezastrul umanitar scoate întotdeauna în evidenţă tot ce este mai rău în oameni, ca şi omenia extremă. Nu moartea, ci epidemiile, foametea, lipsa resurselor de viaţă şi securitate, acestea şi multe alte manifestări sociale care însoţesc Apocalipsa sunt cele mai cumplite! De aceea, nu-mi doresc nicio Apocalipsă şi nu vreau nici măcar să o atrag cu gândul! Îmi ajunge grija zilei!

15.08.2014

FALUN GONG – ***fişă de lectură***

Maestrul Li Hongzhi spune: "Vă voi spune care este motivul fundamental pentru care *gong*-ul vostru nu reuşeşte să crească: dintre cei doi termeni "*cultivare*"

şi "*practică*", oamenii acordă importanţă numai practicii, nu şi cultivării."

Glosar de termeni şi înţelesuri din Falun-gong (sau Falun-dafa):

Xiulian = cultivare + practică , în scopul îmbunătăţirii puterii Gong-ului (energia personală care poate fi exteriorizată). **Gong** este o materie inteligentă. Spre deosebire de Gong, **Qi** sau **Chi** este energia personală necesară propriei funcţionări a organismului.

Practica înseamnă exerciţiile psiho-somatice de tip Qigong sau Yoga, prescrise de orice cale spirituală orientală. Chiar şi căile creştine iniţiatice conţin astfel de exerciţii fizice combinate cu cele de respiraţie.

Dar numai cultivarea **Xinxing**-ului asigură obţinerea Virtuţii (**De**). **Xinxing** se traduce aproximativ prin minte-inimă, sau Sinele interior, sau caracterul moral. Prin urmare, **cultivarea** se referă la practica psiho-morală, la eforturile conştiente de perfecţionare morală şi auto-observare şi autocontrol psihologic asupra propriei naturi animalice şi egotice.

De (virtutea) este un tip de materie subtilă albă sau un câmp invizibil, care include Toleranţa, Iluminarea, Îndurarea de suferinţe. Prin urmare, virtutea nu este un concept abstract inconsistent, ci o materie aurică, ce poate fi văzută şi măsurată cu ochii spiritului. Pentru simplificare, dacă virtutea este materie albă, atunci materia neagră este numită şi karmă negativă. Cele două se exclud reciproc. Crescându-ne virtutea, ne ardem karma trecutului.

Citiţi ZHUAN FALUN (Învârtind Roata Legii), de Li Hongzhi

13.08.2014

Spunea Isus: "***Cine îşi va păzi viaţa, şi-o va pierde***" (Matei 10:39, Marcu 8:35) Este un paradox valabil pentru persoanele care au o misiune spirituală deosebită, aşa cum era El. Acest fel de om se supune voinţei Spiritului său, deşi presimte sau ştie că acest lucru poate fi periculos pentru fiinţa sa biologică. Chiar dacă s-ar comporta "normal" (păzindu-şi viaţa), tot nu s-ar putea bucura de

mulţumire. Spiritul l-ar împinge spre îndeplinirea misiunii sale, care presupune pierderea siguranţei, dar aducând mulţumirea sufletească, împăcarea cu propria conştiinţă.

Omul obişnuit nu poate înţelege logica acestei afirmaţii cristice, ca multe altele rămase de la Mântuitorul. Şi este chiar contraindicat să i se ceară să aplice o astfel de povaţă, total absurdă din punctul de vedere al traiului comun. Creştinismul real de azi, din păcate, nu e religia pe care o urma Isus pe vremea când propovăduia Împărăţia Cerului. "Cine îşi va păzi viaţa, şi-o va pierde"!

03.08.2014

"Nu există publicitate negativă" este o deviză evident falsă!!!

Sintagma "publicitate negativă" conţine doi termeni diferiţi. 1) Publicitatea înseamnă NOTORIETATE, care poate fi pusă pe o scală de la 0 la 10. 2) Dar mai există şi scala DEZIRABILITĂŢII, ce se întinde de la -10 la +10. Publicitatea negativă, evident, se găseşte sub zero pe această a doua scală.

Dacă notorietatea unui produs este zero, atunci am putea vorbi, cu unele rezerve, de faptul că publicitatea negativă îi poate creşte notorietatea, printr-un compromis cu scăderea încrederii în el. Foarte curând însă apare un moment când acest compromis nu mai este admisibil – adică notorietatea nu va mai creşte suficient de mult încât să acopere efectele nefavorabile.

În concluzie, publicitatea negativă este acceptabilă doar în prima fază a lansării unui produs, ca un prilej de stimulare a curiozităţii. În rest, este total contraindicată, având un efect evident negativ, după cum, de altfel, îşi propune.

22.07.2014

MAESTRUL ŞI DISCIPOLII

Vorbind despre Maeştrii spirituali şi realizările lor în termeni statistici, putem spune că **Isus a fost cel mai mare**: pe el nu l-au

trădat decât 8% dintre discipolii apropiaţi. A existat un singur trădător dintre cei 12 apostoli. Maeştrii spirituali de astăzi fac scoruri mult mai mici (proporţia trădărilor e mai mare)... Niciunul nu scapă de mari dezamăgiri din cauza revoltelor, trădărilor, întoarcerilor împotrivă din partea "copiilor spirituali dragi". Stau mărturie chiar propriile declaraţii. Iată aici o dare de seamă a unei maestre spirituale din România.

Dar nu este singura. Cum am spus, trădarea parcă stă lipită de firea multor "adepţi spirituali". Pare incredibil? Cum, nişte aspiranţi spre Dumnezeu să se comporte mult mai rău decât nişte nerecunoscători?!

De fapt, fenomenul are o explicaţie, tot spirituală. Viaţa pământească stă sub umbra luptei dintre Bine şi Rău, cu atât mai mult eforturile unor muritori de a se desăvârşi, de a-şi şterge apăsarea karmei şi de a îl căuta pe Dumnezeu. Strădaniile lor provoacă invidia demonilor, care fac orice ca să îi împiedice. Pe discipolii mai slăbuţi cu mintea sau cu mari carenţe de personalitate îi deturnează de la cale şi îi întorc contra învăţătorilor. Iuda nu era predestinat să îl trădeze pe Isus, ci a fost alegerea lui rău inspirată! Nicidecum nu şi l-ar fi ales Isus drept ucenic de încredere dacă ar fi "prevăzut" de la început că Iuda avea intenţii rele. Iuda s-a dovedit a fi cel mai "slab de înger" dintre cei 12, dar unul a fost suficient pentru a-l da morţii pe Învăţător.

Concluzia este că niciun maestru spiritual nu ar trebui să creadă că va salva un mare număr dintre adepţii săi. Vor fi destul de puţini cei care vor profita până la capăt de ajutorul său spiritual. Cei mai mulţi se vor pierde pe parcurs. (Desigur, vor avea şansa reabilitării în vieţile următoare.) În schimb, ca o compensaţie tacită, ar putea apare surprize plăcute din partea unor necunoscuţi, care vor aprecia cum se cuvine resturile de învăţături ajunse întâmplător până la ei. Rareori însă învăţătorul va mai apuca să se bucure de aceste veşti plăcute, în viaţă fiind. Se va bucura plenar doar de dincolo, din lumea spiritelor de lumină...

Grupaj de citate din alţi autori

11.07.2014

Se spune că cineva l-ar fi întrebat pe Mahatma Gandhi care sunt factorii care distrug fiinţa umană, iar el ar fi răspuns:

"Politica fără principii morale, plăcerea fără angajament (n.n. - *probabil se referea la sexualitate*), bogăţia fără muncă, înţelepciunea fără caracter (n.n. - *teoreticienii spirituali sau falşii guru*), afacerile fără de morală, ştiinţa fără umanitate şi rugăciunea fără caritate (n.n. - *Allan Kardec, fondatorul spiritismului, spunea că "fără fapte de bine nu există mântuire"*).

Viaţa m-a învăţat că lumea este amabilă dacă eu sunt amabil; că persoanele sunt triste dacă eu sunt trist; că toţi mă iubesc dacă şi eu îi iubesc; ca toţi sunt răi dacă eu îi urăsc; că există feţe zâmbitoare dacă eu le zâmbesc; că există feţe amărâte dacă eu sunt amărât; că lumea este fericită dacă eu sunt fericit; că lumea se supără dacă eu mă supăr; că există persoane recunoscătoare dacă eu sunt recunoscător.

Viaţa este ca o oglindă: dacă zâmbesc, oglinda îmi întoarce zâmbetul. Atitudinea pe care o am în faţa vieţii este aceeaşi pe care viaţa o va lua faţă de mine.

Cine vrea să fie iubit, să iubească!

Unicul motiv să fii fericit este pentru că tu hotărăşti să fii fericit".

02.07.2014

Omul este plasat prin conştiinţa sa între lumea inferioară şi cea superioară. Dacă nu este atent, dacă conştiinţa sa nu e trează, forţele întunecate ale lumii inferioare, şi în mod special cele ale planului astral, sunt acelea care încearcă să îl acapareze, ca să îl distrugă. De aceea s-a spus: "dăruiţi-vă inima lui Dumnezeu!" Da, pentru că răul se strecoară în primul rând în inimă.

Inima corespunde planului astral şi, cum planul astral atinge planul fizic, forţele întunecate o pot influenţa mai uşor decât ar putea influenţa intelectul şi sufletul şi mai ales spiritul. Orice rău aţi comite, nu puteţi influenţa spiritul. El este prea aproape de Dumnezeu. Spiritul nu participă niciodată la ceva rău, indiferent despre ce este vorba.

Câte fiinţe de excepţie nu au fost antrenate de inima lor în tot felul de nebunii şi dezordini... De aceea trebuie să căutaţi protecţia cerească oferindu-vă inima Domnului, iar El vă va trimite servitorii Săi luminoşi, care se vor instala în inima voastră, păstrând-o la adăpost de rău.

Dar aşa cum nu trebuie să se lase pradă atracţiei lumii inferioare, omul nu trebuie nici să capituleze în lumea superioară, ci să lucreze cu forţele celeste fără să piardă din vedere echilibrul ce trebuie să domnească între lumea de sus şi cea de jos.

Omul se găseşte deocamdată pe pământ şi nu trebuie să plece prematur de aici. Dacă îşi va tăia legăturile sale pământene ca să atingă mai repede lumea cerească, el va trăi poate în imensitate şi în lumină, dar nu îşi va împlini misiunea care este aceea de a lucra pe pământ cu metodele Cerului.

Conştiinţa omenească trebuie să fie o conştiinţă a graniţei dintre cele două lumi, cea superioară şi cea inferioară.

Există o întreagă lume care trăieşte în om. Mulţi oameni adăpostesc în ei duşmani încă nedeclaraţi până în momentul în care aceştia ies la iveală. Aceşti duşmani sunt acolo de mult timp, fără ca omul să ştie – pentru că nu s-au manifestat, şi într-o bună zi omul se îmbolnăveşte fizic şi chiar psihic.

Sau, dimpotrivă, în om existau îngeri a căror prezenţă el o ignoră, şi iată că într-o zi aceştia îi apar în conştiinţă, iar el rămâne uimit să constate că avea alături, de atâta timp, prieteni care îl susţineau.

Fiinţa umană e vastă, dar ea nu se cunoaşte pe sine.

Adevărata noastră fiinţă trăieşte peste tot, deci durerile pe care le provocăm altora le vom simţi chiar noi. La fel se întâmplă şi cu bucuriile. Iată de ce trebuie neîncetat să ne gândim să facem binele.

Dacă lucraţi asupra inteligenţei, vă veţi dezvolta corpul cauzal, iar acesta se va contopi cu corpul mental.

Dacă lucraţi asupra iubirii dezinteresate, veţi dezvolta corpul budic, care se va contopi cu corpul astral.

Dacă veţi lucra asupra puterii, a realizării voinţei lui Dumnezeu, vă veţi dezvolta corpul atmic, ce se va contopi cu corpul fizic.

(citat din "Viaţa psihică: elemente şi structuri", de Omraam Mikhaël Aïvanhov)

24.06.2014

"Una dintre minciunile cu un impact dezastruos asupra noastră este aceea că în viaţă trebuie să-ţi cauţi jumătatea"

- De ce spuneţi că e o minciună?

- Pentru că fiecare om e chip al lui Dumnezeu, nu jumătate de chip. Şi nu relaţia mea cu alt om mă împlineşte, ci relaţia cu Dumnezeu. Dacă stau mereu în legătură cu Dumnezeu prin rugăciune, simt adevărul celor spuse de Mântuitorul: "**Împărăţia Cerurilor este înlăuntrul vostru**". Simt pace, bucurie, mângâiere, echilibru. Abia atunci relaţia mea cu alţi oameni poate deveni relaxată, neposesivă, iar gelozia, controlul, invidia şi toate celelalte care ne chinuie cad de la sine. Doi oameni care trăiesc în Dumnezeu nu pot avea decât o relaţie foarte bună.

Altminteri, eu n-am fericirea şi o aştept de la celălalt şi el o aşteaptă de la mine. De aici vin atâtea dezamăgiri, nefericiri şi drame. Omul crede că şi-a ales partenerul greşit şi de asta nu e fericit. Îşi caută alt partener şi, după un timp, simte acelaşi gol şi aceeaşi neîmplinire. Dar problema nu este acel partener, ci raportarea greşită la viaţă, că tu crezi că există o jumătate cu care poţi să formezi un întreg. Noi, de fapt, ne avem rădăcinile in Dumnezeu, nu în alt om, iar seva, puterea noastră de viaţă vine de la Dumnezeu şi nu de la om. E clar atunci că împlinirea nu poate să fie decât în El. Nu de la alt om trebuie să aştept fericirea, ci de la Dumnezeu. Dacă am acea împlinire profundă în Dumnezeu, pot să am şi împlinirea familială, socială...

Şi mai e ceva: noi nu putem schimba pe nimeni, fiecare se schimbă numai dacă vrea. Mulţi sunt nefericiţi pentru că încearcă să-şi schimbe "jumătatea". Femeile, de exemplu, ştiu că bărbaţii cu care se căsătoresc au anumite defecte, vicii, neîmplinire. Dar se însoţesc cu ei, sperând să-i schimbe. Când iubeşti pe cineva, nu te căzni să-l schimbi, căci nu vei putea! Roagă-te pentru el, dă-i un sfat, o carte, şi mai departe rămâne lupta lui cu el însuşi. Eu pot să-ţi pun în farfurie, dar nu pot să mănânc în locul tau, îţi arăt drumul, dar nu pot să merg în locul tău. Părintele Ghelasie de la Frăsinei spunea că nu contează atât duhovnicul, cât râvna ucenicului. Duhovnicul poate să fie un om sfânt, dar dacă tu n-ai pic de râvnă, sămânţa ta rămâne tot

neîncolţită. Tu însuţi trebuie să pui sămânţa în pământ, să o îngrijeşti, să fii grădinarul propriei tale vieţi. Problema nu e să-i schimbi pe alţii, ci să te schimbi pe tine. Odată ce vom face asta mai mulţi, se schimbă şi lumea din jurul nostru.

Preot DAN POPOVICI (Restul articolului)

18.06.2014

Dacă ţi-aş spune că "Dumnezeu este o idee", nu ai înţelege ce spun, pentru că tu nu înţelegi dimensiunea în care o **idee are realitatea sa**, sau energia care poate lua naştere şi propulsa. Tu nu crezi în idei în aceeaşi măsură în care crezi în obiecte fizice, aşadar dacă îţi spun că Dumnezeu este o idee, vei interpreta greşit prin a înţelege că Dumnezeu este mai puţin decât real - nebulos, fără realitate, fără scop, şi fără acţiune motivată.

Imaginea ta fizică este **materializarea ideii tale despre sine** înăuntrul proprietăţilor materiei. Fără ideea despre sine, imaginea ta fizică nu ar putea exista; totuşi deseori este tot tu de care eşti conştient. Puterea iniţială şi energia ideii despre sine păstrează imaginea ta vie. Prin urmare, ideile sunt mult mai importante decât realizezi tu.

Dacă vei încerca să accepţi ideea că existenţa ta este multidimensională, că sălăşluieşti într-un mediu de posibilităţi infinite, atunci ai putea surprinde o imagine cât de slabă a realităţii care este dincolo de cuvântul "Dumnezeu", şi vei putea înţelege de ce este aproape imposibil să surprinzi o adevărată înţelegere a conceptului în cuvinte.

Prin urmare, Dumnezeu este înainte de toate un creator, nu al unui unic univers fizic, ci al unei varietăţi infinite de existenţe probabile, mult mai vaste decât acele aspecte ale universului fizic cu care oamenii voştri de ştiinţă sunt familiari. El este parte din toate probabilităţile.

(citat din "*Viaţa veşnică a sufletului - scrierile lui Seth*", de Jane Roberts, pag. 264-265)

30.05.2014

Spre a nu anticipa prea mult asupra conţinutului capitolelor care urmează, ne vom mulţumi să spunem că şamanii sînt fiinţe care se singularizează în mijlocul societăţilor respective prin anumite trăsături care în societăţile din Europa modernă reprezintă simptome ale unei "vocaţii" sau măcar ale unei "crize religioase". Ei sînt oameni care s-au separat de restul comunităţii prin intensitatea propriei lor experienţe religioase. Aceasta înseamnă că eşti mai îndreptăţit să plasezi şamanismul de partea misticilor decît în domeniul a ceea ce se înţelege în mod obişnuit prin "religie". Vom avea ocazia să regăsim şamanismul înăuntrul unui mare număr de religii, căci întotdeauna există o tehnică extatică la dispoziţia unei anumite elite, continuînd, întrucîtva, misticismul religiei respective. Se impune de la început o comparaţie: aceea cu misticii, călugării şi sfinţii Bisericilor creştine. Dar această comparaţie nu trebuie împinsă prea departe; spre deosebire de ceea ce se petrece în creştinism (cel puţin în istoria sa recentă), popoarele care se declară "şamaniste" acordă o importanţă considerabilă experienţelor extatice ale şamanilor lor; aceste experienţe îi privesc personal şi direct pe membrii etniilor respective, căci şamanii sînt aceia care, prin transele lor, îi vindecă, le conduc morţii în "împărăţia umbrelor" şi slujesc drept mijlocitori între zeii lor, celeşti ori infernali, mari sau mici, şi membrii comunităţii. Această elită mistică, restrînsă, nu doar călăuzeşte viaţa religioasă a comunităţii, ci, întrucîtva, veghează la "sufletul" ei. Şamanul este marele specialist în materie de suflet omenesc; numai şamanul îl poate "vedea", căci el îi cunoaşte şi "forma" şi funcţiile. Iar acolo unde nu este vorba de soarta imediată a sufletului, acolo unde nu este vorba despre boală (= pierderea sufletului), despre moarte, despre nenoroc sau despre un sacrificiu

implicînd o experienţă extatică anumită (călătorie mistică în Ceruri sau în Infern), şamanul nu este indispensabil. O bună parte a vieţii religioase a populaţiei se desfăşoară fără el.

(citat din "*Şamanismul şi tehnicile arhaice ale extazului*", de Mircea Eliade, pag.22-23)

22.05.2014

A face alegeri guvernate de iubirea de sine

Singura motivaţie care aduce schimbarea de durată o reprezintă iubirea de sine. Când te iubeşti şi te accepţi, vrei să te porţi bine cu tine şi să fii cât mai sănătos cu putinţă. Numai atunci ai libertatea de a te detoxifica de tot ceea ce ţi-a subjugat voinţa. Ca să fii motivat de iubirea de sine pentru a face schimbări în viaţa ta, înlătură din vocabularul tău toţi "trebuie să" sau "ar trebui să" adresaţi ţie însuţi. Fraza cheie e întotdeauna: "***Vreau să fac schimbarea aceasta pentru mine***". A face o schimbare pentru tine însuţi şi nu pentru a fi pe placul altora sau al naratorului tău lăuntric reprezintă marea diferenţă dintre a crea o soluţie temporară şi a crea o schimbare durabilă.

A iubi în momentul de acum

A iubi necondiţionat pe toată lumea, inclusiv pe noi înşine, e cheia către starea de pace. Însă adeseori găsim că e mai uşor să practicăm iubirea necondiţionată cu străinii decât cu membrii familiei - inclusiv cu noi înşine. De ce se întâmplă aşa? Pe de o parte, fiindcă în cazul celor care ne sunt cei mai apropiaţi purtăm bagajele "relelor" din trecut şi le proiectăm asupra lor în prezent. Când e vorba de străini nu avem bagaje din trecut, nu avem reminiscenţe emoţionale care să ne distragă de la a trăi iubirea perfectă existentă în prezent. Acesta e motivul pentru care iertarea şi lăsarea în urmă a trecutului sunt atât de importante.

A schimba lumea

Tatăl meu are o vorbă pe care o spune destul de des: "***Ajută-mă să schimb lumea!***" E un demers frumos, menit să ne focalizeze atenţia, iubirea şi compasiunea faţă de noi şi faţă de oricine altcineva de pe lume. Dar nu poţi schimba lumea prefăcându-te că eşti ceea ce nu eşti, de fapt. Trebuie ca mai întâi să-ţi schimbi propria ta lume, iar primul pas este să te accepţi pe tine exact aşa cum eşti, cu "cusururi" şi toate cele. Şi iată ironia: momentul în care te accepţi e momentul în care îţi dai seama că tot ceea ce credeai a fi un cusur nu e aşa, în realitate.

(citate din "*Trăind o viaţă conştientă - meditaţii zilnice pe calea toltecă*", de Don Miguel Ruiz Jr., pag. 56-57)

16.05.2014

MEDITAŢIA

Meditaţia, contemplarea nu au alt scop decât să permită omului să atingă un nivel de conştiinţă superioară, ce îi va influenţa apoi gusturile, judecăţile, atitudinile. Trebuie numai să ştim cum să medităm, cum să contemplăm şi asupra cărui subiect. Mulţi oameni meditează, dar asupra unor subiecte dintre cele mai prozaice: cum să-şi aranjeze afacerile, cum să câştige bani, cum să îmbrăţişeze o anumită femeie... "*Ce faci? - Meditez.*" Numai Dumnezeu ştie despre ce meditează! Şi pisica meditează, da, asupra felului cum să prindă şoarecii. Există tot felul de meditaţii... Cu toate meditaţiile lor, oamenii se bălăcesc încă în aceleaşi slăbiciuni, în aceleaşi vicii, în aceleaşi primitivisme, ei nu cunosc încă secretul adevăratei meditaţii.

Adevărata meditaţie presupune mai întâi să vă înălţaţi până la o lume ce vă depăşeşte, să vă încântaţi în faţa ei şi să reflectaţi apoi această stare. Dacă după o meditaţie

rămâneţi reci, întunecaţi, lipsiţi de inspiraţie, înseamnă că aţi dat greş. O meditaţie trebuie să vă schimbe cel puţin privirea, surâsul, gesturile, intervenţiile, să adauge în ele ceva nou, mai subtil... cel puţin o particulă ce vibrează în armonie cu lumea divină. Iată criteriile ce trebuie cunoscute pentru a vedea dacă aţi meditat bine sau nu.

Meditaţia înseamnă mai întâi alegerea de către intelect a unui subiect înalt asupra căruia vă concentraţi. Puteţi părăsi această concentrare la un moment dat, pentru a contempla numai frumuseţea ce aţi reuşit să o atingeţi, lăsându-vă pătrunşi de ea. Şi, în sfârşit, dacă puteţi, să vă identificaţi cu această frumuseţe. Prima etapă este deci concentrarea şi meditaţia; urmează apoi contemplarea: vă opriţi asupra unei imagini perfecte, vă îmbibaţi cu ea, vă bucuraţi de ea, sunteţi fericiţi. În sfârşit, vă identificaţi cu ea, aceasta este împlinirea. Iată nişte metode folositoare, minunate; dacă le cunoaşteţi, puteţi obţine rezultate importante. Altminteri, întreaga viaţă vi se va scurge inutil; vă veţi închipui că aţi realizat deja ceva, dar în realitate nu aţi făcut nimic.

Marile genii ale trecutului au lucrat după aceste metode: pictorii, sculptorii, muzicienii, poeţii, de aceea ei au dăruit nişte capodopere omenirii. Înainte de a-şi începe lucrarea, ei se reculegeau, meditau şi cereau binecuvântarea... (pag. 18-19)

PURIFICAREA ŞI HRANA SUFLETULUI

Am explicat într-o altă conferinţă că şi Dumnezeu se hrăneşte... da, să nu vă îngroziţi! Dacă omul se hrăneşte, de ce nu s-ar hrăni şi Domnul?! El se hrăneşte, iar Serafimii sunt cei care Îl hrănesc, oferindu-i emanaţiile lor, adică nişte substanţe atât de fine, de pure, de preţioase, încât ne putem face cu dificultate o idee.

Aşadar, să nu uitaţi, de îndată ce lăsaţi în dezordine în sinea voastră ceva ce începe să putrezească, să se

mucegăiască, entităţile din lumea invizibilă aleargă să se desfete.

Observăm aţâţi oameni neliniştiţi, îngrijoraţi, nefericiţi! Este dovada că nu pot obţine prezenţa Domnului în ei, prezenţa Domnului care i-ar lumina, i-ar uşura. De ce nu pot? Să-şi pună singuri întrebarea... Fiindcă au introdus în corpul lor tot felul de murdării, au deschis uşile unor creaturi infernale, fără să se gândească niciodată că tocmai din acest motiv Dumnezeu nu vine să locuiască în ei sau nu îşi trimite pe unii din îngerii săi. Atunci când o fiinţă a devenit de o puritate absolută, nu Domnul însuşi va veni să se instaleze în ea; El poate însă trimite unul sau mai mulţi dintre reprezentanţii Săi, nişte îngeri sau nişte genii. Acum, dacă aţi uitat să vă purificaţi corpul şi vă aflaţi în frig şi întuneric, trebuie să trageţi o concluzie şi să spuneţi: "*Este adevărat, eu am făcut tot ce am putut ca să ajung aici: eu am introdus nişte entităţi întunecate şi am fost părăsit acum de Cer.*" Iată ce trebuie să vă spuneţi, fiindcă este adevărul.

Aşadar, trebuie să vă gândiţi zilnic să vă purificaţi, să înlăturaţi anumite gânduri, anumite sentimente obscure, întunecate, pentru a le înlocui cu altele, pure, subtile, luminoase. Astfel vă construiţi templul. Acest templu este numit corpul de slavă, corpul de lumină, corpul lui Hristos. Vă amintiţi, atunci când Iisus a fost transfigurat pe muntele Tabor, discipolii săi l-au văzut întreţinându-se cu Ilie şi cu Moise, înconjurat de o lumină orbitoare. Ei bine, era corpul său de slavă, care parcă i-ar fi incendiat corpul fizic. Corpul de slavă este în fiecare dintre noi ca un atom minuscul ce trebuie să îl însufleţim, să îl mărim, atrăgând din spaţiu particulele cele mai pure, cele mai luminoase. Pentru că Iisus l-a iubit pe Domnul, luându-l ca model, o mulţime de fiinţe şi de forţe au venit să îl ajute în lucrarea sa de transformare a materiei. Idealul său era de a se asemăna cu Tatăl său Celest, fiindcă a spus: "*Fiţi, dar, voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este.*" (pag. 160-161)

(Citate din "Creaţie artistică şi creaţie spirituală",
de Omraam Mikhael Aivanhov)

12.05.2014

EVOLUŢIA

Puţini oameni practică TRANSCOMUNICAREA cu scopul de a evolua rapid din punct de vedere moral, intelectual şi spiritual. Adepţii CESAK (Centre d'Etudes Spirites Allan Kardek) sunt însă preocupaţi de transformarea lăuntrică. De altfel, cei mai străluciţi conducători ai mişcării spiritiste au reliefat mereu importanţa incomensurabilă a contactelor care ne ajută să progresăm, să ne eliberăm de sub dominaţia instinctelor, a ignoranţei şi a unei concepţii materialiste despre existenţă.

În cursul ultimelor decenii, câteva lucrări au atras atenţia publicului asupra dialogurilor pe care le-au purtat entităţi din lumea de dincolo cu unii contemporani dornici să se instruiască chiar de la sursă, în domenii precum metafizica, teologia, metempsihoza etc. În afara acestui tip de iniţiative care au ca obiect descoperirea Adevărului ultim divin, unii autori ne împărtăşesc rezultatele cercetărilor ocultiste legate de enigmele istoriei, în timp ce alţii studiază uneori misterele universului vizibil sau invizibil, însă fără a publica vreo carte.

(Sursa citatului: "***Contacte surprinzătoare, dar evidente cu enigmatica lume de dincolo***",
de Giovanni Sciuto, pag. 87-88)

07.05.2014

Gândeşte iubirea

Interesantă provocare. Cum adică să gândim iubirea? Iubirea este un sentiment şi nu poate fi gândită - veţi

răspunde. Pentru ca iubirea să ajungă sentiment este necesar să treacă prin creier ca un gând de frecvenţă înaltă. Din creier se formează hormoni şi neurotransmiţători care trimit în corp acel sentiment.

Să facem un exerciţiu: Cât timp vă ia să deveniţi fericiţi? Este suficient să vă gândiţi la fericire şi veţi începe să radiaţi, adică creierul va accesa un moment în care aţi fost fericiţi, pineala va secreta hormonul fericirii şi instant veţi deveni fericiţi. La fel, de cât timp aveţi nevoie să fiţi trişti? Este suficient să vă gândiţi la un moment trist din viaţă şi deveniţi trişti. Adevărul este că putem deveni oricare dintre aceste stări, oricând dorim şi că ne putem schimba starea, conştienţi fiind, oricând dorim. La asta mă refer când spun "gândiţi iubirea".

Ce ne împiedică să ne schimbăm o stare? Eu cred că nimic, doar lipsa cunoaşterii. [...]

Pentru a schimba o stare avem nevoie să schimbăm frecvenţa de rezonanţă a câmpurilor din jurul nostru. Ca să poţi schimba frecvenţa de rezonanţă a câmpurilor din jurul tău este nevoie, conştient fiind, să opreşti un flux de conştiinţă şi să treci pe un altul de o altă frecvenţă. Deci pentru a schimba informaţiile din câmpuri e nevoie să ne antrenăm creierul pentru a prelua doar fluxuri de conştiinţă de frecvenţe înalte. Avem o capacitate fantastică de a trece de pe un flux pe altul. De exemplu, trecem inconştient dintr-un flux constructiv, de bucurie, împlinire, satisfacţie - la aflarea unei veşti "bune" - într-unul distructiv de supărare, nemulţumire şi agitaţie - la aflarea unei veşti "proaste", care ne scoate din confortul nostru. Aţi trăit vreodată în viaţă această schimbare de stare, aşa într-o clipă? Sigur că da. Şi eu am trăit şi majoritatea oamenilor experimentează asta dacă nu sunt conştienţi şi prezenţi.

(sursa citatului: "Cunoaşterea şi fluxurile de conştiinţă cuantică",
ghid practic de psihologie cuantică, de Niculina Gheorghiţă, pag. 105-106)

02.05.2014

Interviu-mărturisire cu teologul ortodox Danion Vasile pe tema ezoterismului din România. Sunt demne de luat aminte relatările sale despre unele întâmplări paranormale şi stări de fapt din domeniul esoteric românesc.

Desigur, nu putem fi de acord cu unele dintre opiniile sale exagerate, prin care consideră, grosso modo, că numai practica ortodoxă este singura valabilă, iar celelalte orientări creştine sau necreştine ori diverse fenomene paranormale ar fi, toate, "diavoleşti". Este emblematică afirmaţia sa că "*în creştinism trebuie să crezi în ce nu se vede, dar în yoga nu trebuie să crezi, fiindcă poţi verifica şi simţi personal; de aceea creştinismul este superior*"...

Fiecare sectă sau orientare religioasă crede că a găsit adevărul şi, fiindcă "*Adevărul nu poate fi decât unul singur*", înseamnă că ceilalţi sunt în eroare. De fapt, **Adevărul are multe feţe şi niveluri, conţine multe adevăruri parţiale** şi niciun înţelept autentic nu va afirma că Îl deţine în întregime. Realitatea este foarte complexă şi tendinţa de a o simplifica pe măsura limitărilor minţii omeneşti nu va duce decât la dogmatism, intoleranţă, involuţie.

De exemplu, mi se pare o pierdere de vreme să te certi pe tema "*Este Dumnezeu o persoană sau este impersonal?*" Creştinii spun că e o persoană, iar vedanticii, că este impersonal. De fapt, Dumnezeu se află dincolo de dualitate, ceea ce se traduce prin faptul că El ni se poate prezenta în ambele forme (şi în oricare alte forme putem şi vrem să-L percepem).

Alt exemplu. Există reîncarnare? Răspunsul corect la acest mod de a întreba este: şi da, şi nu. Sufletul uman nu se va mai reîncarna în alt om. Creştinismul are dreptate.

Dar teologia a uitat că omul mai are şi un Spirit. Sau, mai corect spus, Spiritul deţine sufletul uman. Iar Spiritul se reîncarnează în numeroase fiinţe umane succesive, până atinge perfecţiunea divină.

Un lucru **cert** este că românii se depărtează tot mai mult de tradiţiile bisericeşti, proces ireversibil şi care poate fi corijat numai prin revelaţii spirituale proaspete şi nu prin întoarcerea forţată cu secole în urmă. De altfel, însuşi fostul yoghin Danion Vasile aduce unele critici voalate creştinismului actual şi părerile sale pot isca dezbateri teologice interesante, dar scopul acestui link este ca fiecare să tragă propriile concluzii.

Link-ul:
http://www.youtube.com/watch?v=XdH62L87BsU

Şi o altă mărturisire interesantă, cu mai mult bun simţ, a lui Claudiu Răducu:

Link: http://www.youtube.com/watch?v=TYxgRcAV4ww

28.04.2014

În întreaga istorie a omului vedem că **spiritul de renunţare** este cea mai adâncă realitate a sufletului uman. Când sufletul spune despre ceva: "nu-mi doresc, pentru că eu sunt mai presus", el dă glas celui mai înalt adevăr care este în el. Când o fată devine prea mare pentru jocul cu păpuşa, când ea îşi dă seama că este mai mult decât păpuşa ei în toate privinţele, atunci o aruncă. Prin însuşi actul posesiei ştim că suntem mai mari decât lucrurile pe care le posedăm. Este o adevărată nenorocire să rămânem legaţi de lucrurile mai mici decât noi înşine. Doar atunci când un om îşi dă seama cu adevărat ce sunt bunurile, el nu mai are iluzii în privinţa lor; atunci ştie că sufletul lui este cu mult peste aceste lucruri şi se eliberează de robia lor. Astfel omul îşi desăvârşeşte cu adevărat

sufletul, acesta devenind mai mare decât bunurile lui, şi progresul omului pe calea vieţii veşnice se face printr-o serie de renunţări.

Faptul că nu putem deţine absolut fiinţa infinită nu este doar o simplă afirmaţie intelectuală. Acest lucru trebuie să experimentat, iar această experienţă înseamnă fericire. Cât timp zboară pe cer, pasărea experimentează cu fiecare bătaie de aripi faptul că cerul este nemărginit, că aripile nu o pot purta niciodată dincolo de acesta. Tocmai în asta se află bucuria ei. În cuşcă cerul este limitat; el poate fi destul de suficient pentru toate cele necesare vieţii păsării, numai că nu este de ajuns. Pasărea nu se poate bucura în limitele necesarului. Ea trebuie să simtă că ceea ce are este incomparabil mai mult decât îşi poate dori sau înţelege vreodată şi doar atunci poate fi bucuroasă. Astfel, sufletul nostru trebuie să se ridice către infinit şi trebuie să simtă în fiecare moment că în faptul de a nu fi capabil să ajungă la capătul desăvârşirii lui stă bucuria supremă, libertatea lui finală.

Fericirea permanentă a omului nu stă în obţinerea a ceva, ci în a se preda pe el însuşi Celui ce este mai mare decât el însuşi, ideilor care sunt mai mari decât viaţa lui individuală, ideilor de ţară, de umanitate, de Dumnezeu. Ele îi uşurează despărţirea de tot ce are şi-l ajută să nu aibă aşteptări de la viaţa lui. Existenţa îi este nenorocită şi josnică până când găseşte o **idee mare**, care îi poate pretinde cu adevărat totul, care îl poate elibera de tot ataşamentul faţă de lucrurile lui. Buddha, Iisus şi toţi proorocii noştri mari reprezintă astfel de idei mari. Ei ne prezintă ocazii de a ne dărui pe de-a-ntregul. Când ei aduc în faţă milostenia, simţim că trebuie să oferim şi descoperim că în a da este cea mai adevărată bucurie şi eliberarea noastră, pentru că dăruirea este unirea noastră în respectiva măsură cu infinitul.

Omul nu este complet, el urmează să fie. În ceea ce este, este mic, iar dacă ni l-am putea închipui oprindu-se acolo pentru eternitate, ar trebui să avem o idee despre

iadul cel mai îngrozitor pe care omul şi-l poate imagina. În lucrarea lui de a fi el este infinit, în ea este cerul şi eliberarea lui. În fiecare clipă, el este ocupat cu ceea ce poate obţine şi încheia; devenirea lui jinduieşte spre ceva care este mai mult decât poate obţine şi pe care nu-l poate pierde, pentru că nu l-a avut niciodată.

Polul finit al existenţei noastre îşi are locul lui în lumea necesităţii. Acolo omul îşi caută hrană pentru a trăi, îmbrăcăminte pentru a se încălzi. În această regiune a naturii, misiunea lui este de a obţine lucruri. Omul natural este ocupat cu extinderea posesiunilor lui. Doar că acest act de a obţine este parţial, fiind limitat la necesităţile omului. Putem avea un lucru doar în măsura cerinţelor noastre, la fel cum un vas poate conţine apă doar în măsura în care este gol. Relaţia noastră cu alimentele stă doar în hrănire, relaţia noastră cu o casă stă doar în locuire. Numim ceva ca fiind de folos doar atunci când lucrul respectiv este potrivit unei anume cerinţe pe care o avem. Astfel, obţinerea este întotdeauna una parţială şi nu poate fi niciodată altfel. Aşa că dorinţa de a agonisi face parte din sinele nostru finit.

Dar acea parte a existenţei noastre care este îndreptată către infinit nu caută bogăţia, ci libertate şi bucurie.

(Citat din "*Sadhana: calea desăvârşirii*", de Rabindranath Tagore, pag.100-101)

23.04.2014

"Îngerii nu au misiunea de a vă face fericiţi. Vă vor oferi sprijin fiindu-vă alături în marile provocări ale vieţii? Da. Vă vor ajuta să vă găsiţi marea dragoste a vieţii? Nu. Îngerii se află aici pentru a vă ajuta să stabiliţi o relaţie productivă şi de durată cu Divinitatea, nu să pună la punct ceea ce dumneavoastră percepeţi drept o existenţă ratată. Viaţa

dumneavoastră este exact aşa cum trebuie. Dacă vă e menit să aveţi o slujbă ideală cu beneficii mari la pensie, o veţi avea. Dacă vă e menit să vă întâlniţi partenerul ideal, îl veţi întâlni. Dacă vi s-a hărăzit să aveţi o slujbă de vis, îngerii vor face să fie aşa. La fel, dacă vă e menit să vă pierdeţi slujba, îngerii se vor ocupa şi de asta. Acelaşi lucru este valabil şi pentru dragoste şi relaţii, fericire şi sănătate, prosperitate şi avere. Sarcina îngerilor este doar să vă ajute să înţelegeţi de ce destinul dumneavoastră a fost scris aşa cum a fost. Ei vă oferă sprijin şi îndrumare, ajutându-vă să nu vă urâţi atât de mult soarta, sau chiar deloc.

În concluzie, din moment ce existenţa umană a fost luată în calcul în Marea Ecuaţie a lui Dumnezeu (Planul lui Dumnezeu), îngerii, făcând parte din planul lui Dumnezeu, sunt aici ca să ne îndrume pe drumul ce ne-a fost predestinat. Ei se află aici pentru a ne oferi înţelepciune, pentru a ne inspira, a ne asculta şi a ne oferi un sprijin când suntem la greu. Ei nu sunt peţitori, brokeri, funcţionari la oficiul de plasare a forţei de muncă sau avocaţi de divorţ.

Putem scăpa de obiceiul de a le cere îngerilor să repare ceea ce noi considerăm că e stricat, lăsându-ne deoparte ideile fixe despre ceea ce este bine şi ceea ce este rău. Când simţim că viaţa se derulează conform planului nostru, când totul pare că se îndreaptă în direcţia pe care ne-o dorim, considerăm că viaţa e bună. Când lucrurile se petrec invers, considerăm că viaţa e rea. Dar pentru a face comunicarea cu îngerii mai puţin problematică - atât pentru noi cât probabil şi pentru ei - trebuie să înţelegem că prietenii noştri celeşti nu lucrează cu gândul la ceea ce ne face să ne simţim bine sau nu, ci mai degrabă cu gândul la ceva ce serveşte unui scop.

În cosmos există o singură lege inevitabilă, iar îngerii o respectă ad litteram: Legea Cauzalităţii. Cauză şi efect. Orice acţiune are şi reacţiune. Nu e doar o teorie ştiinţifică - Isus a numit-o "Legea de aur", Buddha a numit-o

"karma". Îngerii respectă această regulă şi fac în aşa fel încât să creeze în viaţa noastră cauzele care să producă efectul dorit, potrivit dorinţei lui Dumnezeu. La fel ca piesele de domino, schimbul dintre cauză şi efect se desfăşoară la nesfârşit.

Acestea fiind zise, nu există accidente în viaţa noastră. Nu există moment nepotrivit şi ghinion. Nu există prea târziu, prea devreme, prea mult sau prea puţin. Tot ce se petrece în viaţa noastră se întâmplă exact aşa cum ar trebui să se întâmple. Totul. De aceea nu pot să nu subliniez că îngerii nu acţionează după cum ne place sau nu, sau după ceea ce noi considerăm că e bine sau rău. Acestea sunt toate concepţii şi percepţii omeneşti - ceva pe care îngerii pur şi simplu nu le respectă. Ei se concentrează asupra unui singur lucru: scopul.

Ştiu că astfel îngerii ar putea părea reci, duri şi detaşaţi de condiţia umană. Dar nu e nici pe departe aşa. Fiecare om se află aici, în această realitate, deoarece (spiritul său - n.n.) a ales să fie. Tot ceea ce se petrece în viaţa lui sau a ei este o alegere făcută înainte de naştere - şi cea plăcută şi cea mai puţin plăcută."

(*"Codul îngerilor - ghid interactiv pentru conectarea cu îngerii"*, de Chantel Lysette, pag.4,5)

16.04.2014

Trei gânduri pentru fiecare zi

de *Omraam Mikhael Aivanhov*

14 septembrie

Nu am venit pe pământ ca evenimentele să se desfăşoare conform dorinţelor noastre (mai ales că dorinţele unora sunt rareori în acord cu dorinţele altora!), ci să învăţăm nişte lecţii din tot, să judecăm, să analizăm şi să descoperim legile ce guvernează creaţia şi creaturile. Trebuie să acceptăm să ne aşezăm pe băncile acestei universităţi care este viaţa şi ne oferă toate posibilităţile: biblioteci, laboratoare, grădini botanice, parcuri zoologice şi tot ce ne trebuie pentru a ne instrui, dacă vrem să observăm cu atenţie, să ne luăm nişte notiţe... Şi tot viaţa ne examinează de obicei pentru a vedea unde ne aflăm.

Fiecare trebuie să treacă prin nişte încercări în şcolile celeste ca şi în cele umane, de aceea nu trebuie să neglijeze nici un exerciţiu. Chiar şi grijile, necazurile, decepţiile... iată încă o materie asupra căreia el trebuie să lucreze pentru a deveni puternic şi stăpân pe sine.

27 octombrie

Lotusul cu o mie de petale ce înfloreşte în creştetul capului Iniţiatului este un simbol de o mare frumuseţe şi este de înţeles că îi fascinează pe toţi cei care aspiră la împlinirea spirituală. Calea ce duce la iluminare şi la deplina fericire este însă lungă şi dificilă. Pentru a putea deschide petalele lotusului sfânt, discipolul trebuie să învingă tot ce constituie factor de tulburare în sinea sa. Dacă încearcă să deschidă acest lotus înainte de a neutraliza elementele impure ce le poartă în sine, el va primi nişte lovituri ce îi vor distruge petalele. Prin această imagine trebuie să înţelegem că funcţionarea centrilor săi spirituali va fi perturbată şi, în loc să guste bucuriile celeste, el va trăi în infern.

Lumea interioară a discipolului începe prin a se asemăna cu o grădină unde cresc nişte plante spinoase, nişte scaieţi, nişte buruieni: gândurile şi sentimentele rele ce le întreţine în sine. Când va curăţa grădina de buruieni,

nimic nu îl va mai reţine pe calea ascendentă a luminii şi atunci va simţi cum cele o mie de petale ale lotusului se deschid una după alta în creştetul capului său.

20 decembrie

Sunteţi liberi înainte de a vă pune în slujba unui ideal, dar de îndată ce v-aţi decis, nu mai sunteţi: aţi declanşat o mişcare şi trebuie să rămâneţi fideli angajamentului luat. Ştiind aceasta, unii se vor gândi că este mai bine pentru ei să nu se angajeze, pentru a-şi păstra independenţa... Ei au acest drept. Trebuie însă să ştie că independenţa, aşa cum o înţeleg ei, nu le va aduce decât decepţii şi încercări. În acel caz, ei se vor simţi cu adevărat legaţi.

Alţii vor spune că ideea de a servi un ideal îi umple de entuziasm, dar se simt slabi şi se tem să nu se poticnească pe drum. Eu le voi spune că aceste căderi nu sunt grave. Ei se vor ridica şi vor vedea de ce au căzut, apoi vor şti mai bine pe viitor, trăind această experienţă, să-şi învingă slăbiciunile. Cât timp rămâi pe calea cea bună, chiar poticnindu-te, îţi vei atinge mereu ţelul. Închipuiţi-vă că aveţi de străbătut o pădure întortocheată pentru a vă regăsi prietenii: vă veţi împiedica cu siguranţă din când în când, dar dacă aveţi o busolă să păstraţi direcţia, veţi ajunge la destinaţie. Este de preferat să te poticneşti pentru a-ţi atinge ţelul, decât să nu faci nimic de frica eforturilor!

08.04.2014

Trei puncte de vedere despre RELIGIE

În sânul oricărei societăţi există şi segmentul celor care nu îşi găsesc plăcerea în simţuri, ci dincolo de ele, şi care, din când în când, întrezăresc fugar o realitate mai înaltă decât materia şi se străduiesc să o atingă. Şi dacă vom citi printre rânduri istoria naţiunilor, vom descoperi că ascensiunea unei naţiuni coincide întotdeauna cu o expansiune a acestui segment uman; iar declinul începe când această căutare a Infinitului, oricât de vană pare ea în ochii utilitariştilor, a încetat. Cu alte cuvinte, principalul motor al forţei unui neam este tocmai spiritualitatea sa, iar moartea unui neam începe în clipa când spiritualitatea apune, iar materialismul câştigă teren.

În toate naţiunile, tipurile umane inferioare îşi găsesc plăcerea în simţuri, în vreme ce oamenii cultivaţi şi educaţi o găsesc în gândire, în filosofie, în arte şi ştiinţe. Spiritualitatea reprezintă un plan încă şi mai înalt. Subiectul fiind infinit, acest plan este cel mai înalt, iar plăcerea atinge un maxim aici, pentru aceia care o pot aprecia. Deci, chiar acceptând premisa utilitaristă potrivit căreia menirea omului este de a căuta plăcerea, ar trebui să cultivăm gândirea religioasă, deoarece ea este cea mai aleasă plăcere din câte există. Aşadar, studiul religiei mi se pare a fi absolut necesar.

Pe de-o parte, oamenii pragmatici ne spun: "Nu vă bateţi capul cu prostii precum religia şi metafizica. Trăiţi în această lume; ea este, într-adevăr, foarte rea, însă profitaţi cum puteţi mai bine de condiţiile date." Ceea ce, pe şleau, înseamnă să duci o viaţă ipocrită, plină de minciuni, să trăieşti într-o impostură perpetuă, acoperindu-ţi toate bubele cât de bine poţi. Un petec azi, un petec mâine, până când nu mai ai ce să-i faci, eşti numai petece şi totul e pierdut. Iată ce este, de fapt, viaţa pragmatică.

Cei care se mulţumesc cu această cârpeală nu vor apuca niciodată calea religiei. Punctul de pornire al religiei este o cumplită nemulţumire faţă de starea prezentă a lucrurilor, faţă de vieţile noastre, şi o ură nestăvilită pentru această cârpeală a vieţii, un nemărginit dezgust faţă de impostură şi minciuni.

Iată baza oricărei religii. Când omul adoptă această poziţie, este pe cale de a găsi adevărul, se îndreaptă spre Dumnezeu. O hotărâre de acest tip trebuie să fie primul impuls către religiozitate. Îmi voi croi un drum propriu. Voi cunoaşte adevărul sau îmi voi da viaţa încercând să o fac. Căci, aici este tărâmul nimicniciei, al impermanenţei, al deşertăciunii. Tânărul frumos şi încrezător de azi este bătrânul de mâine. Speranţele, bucuriile şi desfătările de azi vor pieri precum florile la primul îngheţ.

Swami Vivekananda, în "Jnana Yoga"

Pe măsură ce situaţia materială a oamenilor se îmbunătăţeşte, ateismul ia locul religiozităţii, astfel încât, în multe ţări dezvoltate, oamenii religioşi vor deveni o minoritate peste câteva decenii, crede un psiholog irlandez.

Religia a apărut şi s-a răspândit pentru a-i ajuta pe strămoşii noştri să suporte anxietatea şi nesiguranţa. Azi, credinţa în supranatural este în declin, deoarece tot mai mulţi oameni obişnuiţi se bucură de un nivel de viaţă decent şi de relativă siguranţă în ceea ce ce priveşte sănătatea şi latura financiară.

Sursa: ***www.descopera.ro***

Din păcate, strigătul "Înapoi la creştinism", pe care-l aud în Europa, sau "Înapoi la hinduism", pe care-l aud în India, e în van. Am avut suficient timp să testăm aceste credinţe. Dacă n-am fost în stare să le experimentăm aşa cum trebuie în secolele care au urmat inspiratorilor lor, nu vom fi niciodată. Să nu ne amăgim singuri. Întoarcere la trecut nu există.

Inspiraţia originală a oricărei religii este, de asemenea, cea mai vitală. Multe pot fi făcute sub influenţa ei ce mai tîrziu poate doar să fie copiat, dar fără suflet şi fără pasiune. Orice-am face, nu putem da timpul înapoi. Trecutul trebuie să aibă grijă singur de el. Asta voia să spună Iisus atunci cînd a rostit "Lasă morţii să-şi îngroape morţii lor". Viaţa trebuie studiată acum, în timpul prezent, nu în cel ce-a trecut. Lumea încă îşi aşteaptă Mîntuitorul. Vechile religii şi-au pierdut dinamismul. Creştini adevăraţi au fost cei care-au fost aruncaţi ca martiri în groapa leilor.

Să începem să cunoaştem Adevărul curăţîndu-l de vestigiile obstructive ale unor dogme mumificate.

Dacă oracolele civilizaţiilor antice au tăcut toate, atunci oracolele lumii moderne trebuie să vorbească. Inspiraţia nu zace în mormînt, chiar dacă instrumentele sale timpurii o fac.

Paul Brunton, în "Un eremit in Himalaya"

06.04.2014

TRENUL VIEŢII

Un lung tren ne pare viaţa.

Ne trezim în el mergând,

Fără să ne dăm noi seama

Unde ne-am suit şi când.

Fericirile sunt halte,

Unde stăm câte-un minut,

Până bine ne dăm seama,

Sună, pleacă, a trecut.

Iar durerile sunt staţii

Lungi, de nu se mai sfârşesc!

Şi în ciuda noastră parcă,

Tot mai multe se ivesc.

Arzători de nerăbdare,

Înainte tot privim,

Să ajungem mai degrabă

La vreo ţintă ce-o dorim.

Ne trec zilele, trec anii,

Clipe scumpe şi dureri,

Noi trăim hrăniţi de visuri

Şi-nsetaţi după plăceri!

Mulţi copii voioşi se urcă,

Câţi în drum n-am întâlnit!

Iar câte-un bătrân coboară,

Trist şi frânt, sau istovit.

Vine-odata însă vremea

Să ne coborâm şi noi.

Ce n-am da atunci, o clipă

Să ne-ntoarcem înapoi!

Dar pe când, privind în urmă,

Plângem timpul ce-a trecut,

Sună goarna VEŞNICIEI:

Am trăit şi n-am ştiut.

Autor: ***Rabindranath Tagore*** *- poet, filozof, muzician şi adept al mișcării Brahmo-Samai, care, printre altele, a forțat interzicerea arderii văduvelor în India. În 1913 a primit Premiul Nobel în literatură, devenind primul laureat Nobel din Asia.*

(sfârşit grupaj de citate din alţi autori)

07.03.2014

Denumiri legate de spiritism

Spiritometria = ştiinţa, observarea spiritelor, directă (extrasenzorial) sau indirectă (prin efectele fizice obiective)

Spiritologia = doctrina filosofică a spiritismului, magistral sintetizată ("codificată") de Allan Kardec şi completată continuu de mediumii elevaţi. Ea este pentru spiritism ce este teologia pentru religie.

Spiritismul = ca religie, este strâns legată de morala şi practicile creştine. În casa spiritistă (considerată "templul sacru" al spiritismului) se practică în cadrul reuniunilor rugăciuni colective (către Divinitate, Isus, Maica Domnului), pase magnetice vindecătoare, energizarea apei, dialoguri psihoterapeutice, comunicări mediumnice etc.

Compatibilitatea în casnicie

Vizează aspectul:

- **Fizic şi sexual** (aspectul corpului fizic, atracţie reciprocă, potrivire sexuală etc)

- **Profesional şi material** (înţelegerea şi acceptarea ocupaţiei celuilalt, pretenţii legate de susţinerea financiară şi materială a familiei etc)

- **Personalitate** (caracter, temperament, inteligenţă etc)

- **Cultural şi educaţional** (valori, religie, obiceiuri, obişnuinţe etc)

- **Karmic şi spiritual** (relaţii şi obligaţii din alte existenţe, nivel de evoluţie al celor două spirite încarnate, predestinarea pentru uniune permanentă ori misiune comună etc)

Ideal ar fi să existe o compatibilitate perfectă la toate nivelurile, dar mai rar se întâmplă aşa în practică. Consultanţii premaritali ar trebui sa abordexze toate aceste aspecte ale relatiei dintre logodnici.

De la călugări adunate...

Televiziunea = Biblia şi icoana lumii moderne

Patriarhia strânge bani pentru Catedrala Jecmănirii Neamului

Taxonomia COMPASIUNII de Paul Ekman

Lecţie de inteligenţă emoţională

Recunoaşterea emoţiilor – Comună tuturor oamenilor, chiar din culturi diferite. Autiştii, schizofrenicii sau cei cu sindrom Asperger o pot învăţa, fiindcă nu o deţin în mod natural.

□**Rezonanţa emoţională (empatie)** – Lipseşte la antisociali, care doar o mimează.

Are două grade de intensitate: 1) **reactivitatea** comună la emoţiile altora; 2) **identificarea** totală cu emoţiile celuilalt, experimentând aceleaşi senzaţii fizice.

□**Compasiune familială** (simţită de părinţi faţă de copii). Capacitatea compasivă este diminuată la persoanele cărora le-a lipsit afecţiunea paternă în copilărie.

□**Compasiune globală** (simţită faţă de dezastrele umane din alte părţi ale planetei)

□**Compasiune pentru toate fiinţele simţitoare** – considerată cea mai înaltă virtute morală.

□**Compasiune eroică** (altruismul cu risc). Are două forme: 1) impulsiune **imediată** de a salva pe cineva aflat în pericol iminent; 2) acţiune gândită şi **persistentă** (chiar ani de zile) - de exemplu lupta non-violentă a lui Mahatma Gandhi împotriva colonialiştilor englezi.

[sursa traducerii]

19.02.2014

Întrebând încolo şi încoace "*Care este scopul tău suprem în viaţă?*", vei primi aproape întotdeauna răspunsul "*Vreau să fiu fericit!*". FERICIREA este scopul unanim al tuturor oamenilor. Dar dacă intri în amănunte şi îi descoşi ce înseamnă "fericirea" pentru fiecare, vei descoperi că sunt multe şi variate interpretări ale acesteia.

Paul Ekman, un mare psiholog contemporan, afirmă chiar că acest cuvânt ambiguu – fericire – trebuie scos din dicţionar (!) şi înlocuit cu alte cuvinte mai precise, pe care ni le listează. Luptând pentru acestea, oamenii conferă vieţii valori diferite. De exemplu, într-un fel se comportă omul dedicat divertismentului facil şi altfel, cel dedicat bucuriei de a-L simţi pe Dumnezeu. Aparent, ei se aseamănă, căci caută amândoi "fericirea". Dar cât de diferiţi sunt totuşi...

Paul Ekman, studiind psihologia popoarelor, a stabilit care sunt fericirile noastre, ce durează, de obicei, secunde sau minute. Iată-le:

- Amuzament

- Uşurare psihologică

- Cele cinci plăceri senzoriale, toate plăcerile corporale (inclusiv sexualitatea împlinită)

- Fiero (din cultura italiană) - mândria de a realiza ceva deosebit, de a te autodepăşi

- Naches (din cultura ebraică) - mândria pentru realizările copiilor (progeniturilor)

- Când eşti lăudat

- Schadenfreude (din cultura germană) - cînd duşmanii suferă sau au ghinion.
Cultura română poate contribui aici cu plăcerea "să moară capra vecinului" (nu neapărat a duşmanului)!

- Veselie

- Uimire

- Când vezi pe cineva făcând un act altruist şi te bucuri

- Extaz contemplativ, spiritual – rezonanţa cu Divinitatea şi Universul

[sursa]

14.02.2014

DAN PURIC, vorbind despre LIBERTATE:

- Unii au nevoie să fie neliberi, ca să poată face porcării.

- Nu e important faptul că omul a ajuns pe Lună, ci e important faptul că Isus a ajuns pe Pământ.

- Cu toţii facem parte din populaţie când suntem cretini. Poporul e starea conştientă.

- Ca să fii liber, trebuie să te înfrânezi şi să asculţi nişte porunci.

- Titlul "Războiul civilizaţiilor" e o tâmpenie. Păi, dacă eşti civilizat, de ce dai, mă?!

- Politicienii au ochi de porc care nu ştie că vine Crăciunul. Adu-le aminte!

- Demnitatea e copilul libertăţii.

- "Dă-i Cezarului ce-i al Cezarului!" Ştii de ce a stat bunicul întemniţat la Aiud? Ca să nu-i dea Cezarului linişte.

Sursa: Spectacolul "Despre libertate, la NAŞUL TV"

29.01.2014

PĂCATUL NAIVITĂŢII

La prima vedere, naivitatea este un simplu defect uman. Aproape tangent cu virtutea. Nu spunea Isus "***Lăsaţi copilaşii să vină la Mine, căci Împărăţia Cerurilor e a celor ca ei!***" (Matei 19:14)?! De ce atunci cel mai neînsemnat defect uman, care e infantilismul, este pedepsit cu atâta duritate şi suferinţă? Unde e dreptatea şi înţelepciunea lui Dumnezeu?

Pentru a înţelege, trebuie să ne schimbăm punctul de vedere. Dintr-o perspectivă superioară, **naivitatea este un păcat spiritual**! Privind-o astfel, nu vom mai fi înclinaţi spre autoindulgenţă. Este un păcat pentru că ne separă de perfecţiune. Sigur, nu-i la fel de grav ca altele. Dar încă e un obstacol împotriva progresului şi perfecţiunii spre care tinde spiritul... Pedeapsa vine de la sine, dictată de legile societăţii. Nu e treaba lui Dumnezeu. Credulul este, prin definiţie, ţinta batjocurii celorlalţi. Dar de ce ar fi naivitatea chiar un sacrilegiu?

Naivul îi consideră pe toţi oamenii la fel de buni şi de încredere, în mod egal. Ceea ce este o supoziţie falsă şi fără discernământ. Care nu se răsfrânge numai asupra sa, ci şi asupra mediului social în care vieţuieşte. Acordând încredere celor care nu sunt demni de ea, inocentul le dă o putere pe care nu o merită, încurajându-i să greşească în continuare. Naivul devine complice cu răul plin de tupeu.

Dimpotrivă, după ce-şi primeşte pedeapsa, imaturul se trezeşte la realitate şi începe să-i vadă pe acei oameni cu adevărat buni şi oneşti, care erau acoperiţi de larma şi umbra falşilor prieteni. Abia devenind lucizi ne dăm seama cât de **rari sunt oamenii de valoare**. Este chiar un miracol că ei există în carne şi oase. Până acum, ne complăceam într-o dulce suficienţă şi lipsă de responsabilitate. Nu diferenţiam binele de rău. Dobândind luciditatea necesară, prin suferinţă, vom avea dorinţa intensă de a-i respecta, ajuta, încuraja pe aceşti oameni virtuoşi, rari precum diamantele. Lucrul ăsta nu-l făceam înainte, fiind ameţiţi de farmecele ipocriţilor, pe care îi hrăneam material şi spiritual. Abia acum am devenit aliaţi ai Binelui şi ai lui Dumnezeu. Cu sacrificii şi durere, dacă altfel nu s-a putut...

Prin urmare, antidotul naivităţii este **luciditatea**, dar şi fermitatea atitudinii. Pierzându-ne candoarea, nu trebuie să cădem în cealaltă extremă, a cinismului şi răzbunării. Idealul este să avem o inimă caldă şi o minte rece. Echilibru, e adevărat, greu de atins! Să avem puterea de a iubi pe oricine, dar şi rezerva şi prudenţa obligatorii. Vedem că, în această lume agresivă, oamenii foarte blânzi şi amabili sunt tare batjocoriţi. Doar prin fermitate putem ţine dracii la distanţă, ca să nu se obrăznicească. Trebuie şi putem să fim oricât de buni, dar să nu fim proşti...! Asta e dreptatea şi înţelepciunea lui Dumnezeu.

ÎNGERULUI CREATOR

Înger, inginerul meu,

Ce te-a lăsat Dumnezeu

Să îmi proiectezi atomii,

Specia şi cromozomii...

Eu sunt mic, dar ce minune

De structură mă compune!

Eu sunt slab, dar adaptabil,

Optimist, regenerabil!

Organismul genial e

Construit din chimicale

Şi energii spirituale.

Înger, creatorule,

Atotştiutorule,

Eşti mereu interesat

Ce trebuie-optimizat.

Totdeauna eşti pe fază

Şi te bucuri în extază

De ciudata creatură

Ce se mişcă în natură,

Animată de la soare,

De la briză, de la mare...

17.01.2014

***Motto: "Căci acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor."* (Matei 18:20)**

Relaţiile autentice (amor, părinte-copil, prietenie, împărtăşire a unui ideal, chiar şi ura) nasc o entitate nouă. Întâmplările comune, emoţiile şi gândurile nu se disipă în neant când le pierdem din memorie, ci ele se coagulează într-un eggregor sau subconştient de grup (ori micro-grup).

Două persoane aflate într-o relaţie profundă şi autentică hrănesc emoţional şi mental acea **a treia fiinţă** născândă. Ea este liantul care va tinde să păstreze legătura dintre cei doi. De exemplu, în cazul neînţelegerilor dintre foşti amorezi/soţi, acel eggregor va acţiona spre a-i ţine împreună, în ciuda divergenţelor dintre ei. Îi putem spune ***obişnuinţă*** ori ***amintiri*** comune, dar şi acestea sunt conţinute în cea de-a treia fiinţă invizibilă.

Când mulţi oameni împărtăşesc o credinţă sau un ideal, gândurile şi emoţiile lor puse în comun se adună într-o entitate specifică. Astfel, oamenii pot literalmente să creeze un totem sau un zeu grandios. Odată creat, acesta va fi luat în posesie de un spirit dornic de a se implica în viaţa oamenilor, cu intenţii mai mult sau mai puţin binevoitoare. Şi astfel se creează o nouă fiinţă spirituală completă...

În India, fiecare familie îşi poate alege o zeitate din bogatul panteon hinduistic pe care să o venereze ca protectoarea familiei. Obiceiul este unul imemorial, prezent în toate culturile vechi sub forma totemismului. (**Totemul** este o zeitate, un spirit personal ajutător, de obicei un animal, învestit de adorator cu anumite calităţi absolute, care oferă sprijin sufletesc şi forţă în situaţiile dificile.) Procedeul funcţionează probabil pe baza **autosugestiei**, conform legilor subtile ale puterii gândului. Focalizarea unui gând poate crea forme-gând reale în plan subtil şi chiar o pseudo-fiinţă având calităţile pompate constant de adorator. (În religia tibetană, formele-gând de tipul fiinţelor sau obiectelor, create printr-o disciplină mentală specifică, se numesc **tulpa**.) Fenomenul ia amploare atunci când numărul devoţilor creşte şi obiceiul se moşteneşte de la o generaţie la alta. Mai mult, în această fiinţă invizibilă de obicei "se întrupează" un spirit potrivit cu calităţile ei, transformând-o într-o veritabilă entitate inteligentă, zeitate colectivă. În acest sens, **zeii sunt creaţia oamenilor**.

Nu putem specula asta despre Dumnezeu Tatăl,
fiindcă pe El nimeni nu şi-L poate imagina...! Simţul

sacrului este înnăscut în oameni, iar el provine chiar de la Creatorul Suprem. Emfatic spus, toate religiile s-ar dărâma instantaneu când primul om şi-ar putea imagina cum este Dumnezeu în totalitatea Sa.

Arhiva ESOTERIKA 2013 > >